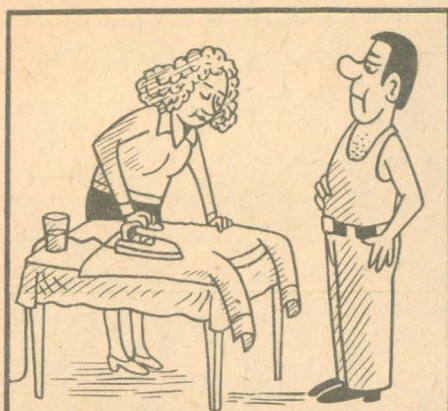

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— А тепер вручи мені цей подарунок, що я вчора купила, і поздоров мене зі святом.

Мал. В. ПЕТРЕНКА

— Ти, Оксано, хоч би за календарем стежила, а то мені важко орієнтуватися в датах.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

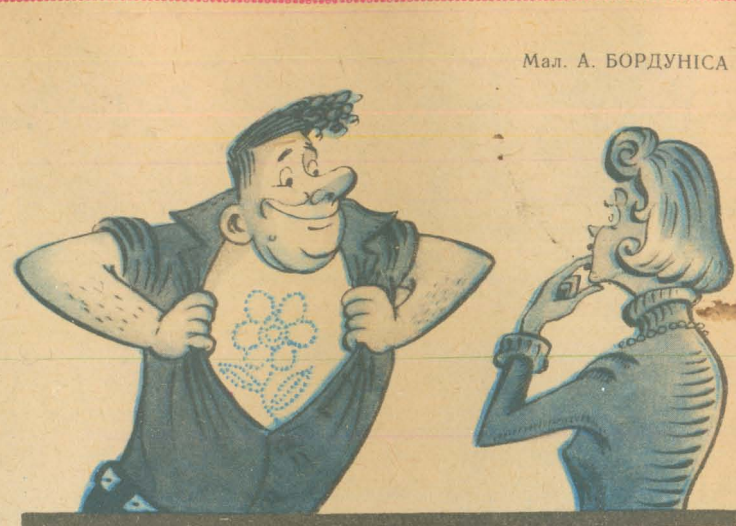
— А я завжди напередодні Восьмого березня їду у відрядження.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

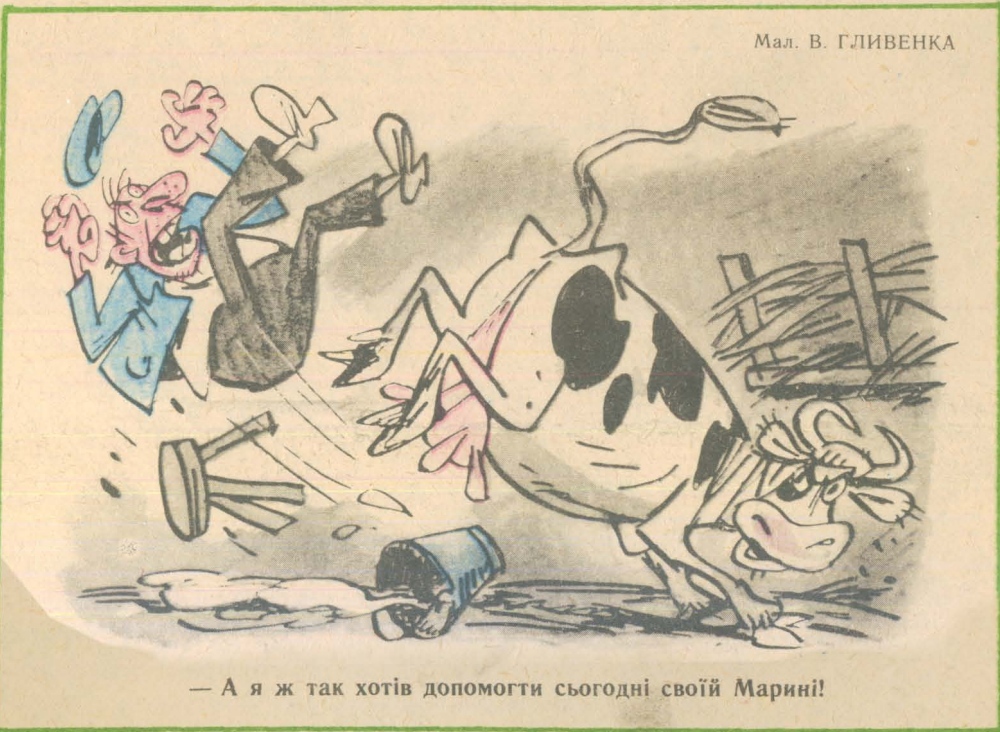
— Вона захотіла, щоб я дістав зірку.

Мал. А. БОРДУНІСА

Від усього серця.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— А я ж так хотів допомогти сьогодні своїй Марині!

Мал. Ю. СЕВЕРІНА

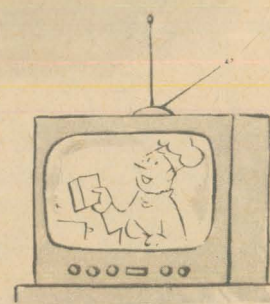

— Жінка просила зварити картоплю.

Мал. А. ШЕРБАКА

— Засипаєте цукор і сміливо запрошуєте дружину до святкового столу.

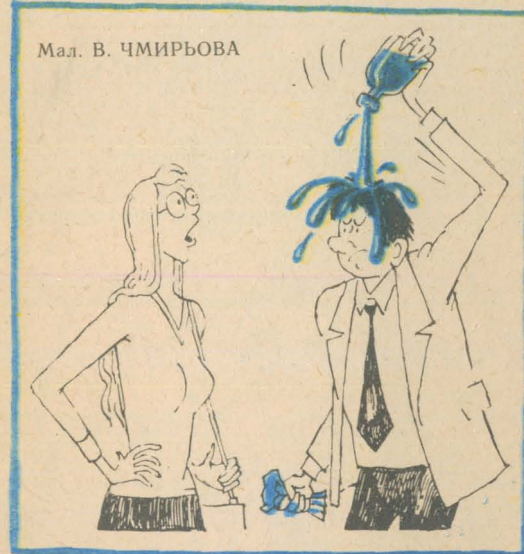

Жінцтву славному — ура!
Усмішки чоловічі щирі.
Бажаю радості й добра,
Завжди у щасті жити й мирі!

Ваш ПЕРЕЦЬ.

НЕ ВИЗНАЛА

Мал. В. ЧМИРЬОВА

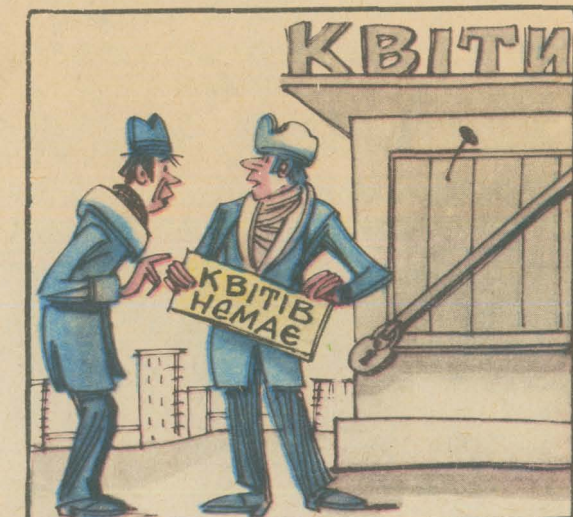
— Якщо тобі ці парфуми не до вподоби...

Мал. Ю. СЕВЕРІНА

Не дійшли згоди.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Покажу жінці, а то не повірить, що я шукав квіти.

Плакат видавництва «Плакат» Москва.

Затаврує й розвінчає
На словах п'яцтва суть,
Та при тім не помічає,
Що під носом в нього... п'ють!

ЗАПЛАТИМО БУДЬ-ЯКУ СУМУ

тому,
хто доведе до пуття

на халтуру збудовану нами і здану в експлуатацію майстерню по ремонту сільгоспмашин у колгоспі ім. Фрунзе Шепетівського району Хмельницької області: поставити двері, проведе електрику, обладнає гаряче водопостачання, збудує побутове приміщення.

ШЕПЕТІВСЬКИЙ МІЖКОЛГОСПБУД.

ВЛАСНИКИ ХОЛОДИЛЬНИКІВ!
ЕКОНОМТЕ ЕЛЕКТРОЕНЕРГІЮ!

НАСЛІДУЙТЕ ПРИКЛАД ЖИТЕЛЯ СЕЛА КОЗАЧОГО ХРИСТИНІВСЬКОГО РАЙОНУ
Я. С. ПОЦЕПУХА!

Він скористався послугами фахівців із майстерні по ремонту холодильників, що в місті Умані по вулиці Ленінської «Іскри», 17, які, давши гарантію на рік, полагодили йому в липні агрегат рівно на три дні. Нині гр. Поцепух уміло використовує для зберігання продуктів дармовий природний холод, не витрачаючи при цьому жодного кіловата електроенергії.

ЧЕРКАСЬКЕ ОБЛПОБУТУПРАВЛІННЯ.

ОБ'ЯВИ, ОГОЛОШЕННЯ

**ТЕРМІНОВО ПОТРІБЕН ТЯГАЧ
ВЕЛИКОЇ ПОТУЖНОСТІ,**
який зміг би витягти автомобіль ГАЗ -535 з капітального ремонту на Гуляйпільському ремзаводі. Більше року, як ми здали його туди, і відтоді звідти — ні одвіту, ні привіту.
**Миколаївська спецавтобаза
Міністерства радгоспів УРСР.**

**ШУКАЄМО
ДОБРОГО ГОСПОДАРЯ,**
який допоміг би нам
ЗАКІНЧИТИ
розпочате сім років тому
БУДІВНИЦТВО
НОВОГО УНІВЕРСАГУ,
позаяк на себе вже не надіємося.
Звертатися на адресу:
Львівська область, м. Стрий,
міськрада.

**ПРОПАВ
БЕЗВІСТИ**
вагон цементу, що його відвантажало нашому заводу Нурат-Жовтневому торговельно-об'єднанню Татарської РСР ще в 1978 році. Хто виявить місце знаходження вагона, просимо телеграфно повідомити Березівському плодоконсервному заводу за доброю винагородою.
ДИРЕКЦІЯ.

**ЗНІМЕМО
КОНСПІРАТИВНУ КВАРТИРУ,**
щоб сховатися від гр. Пропапаса Д. І. з с. М. Цеппевичів Сарненського району, якого ми вже півтора роки водимо за ніс, обіцяючи відремонтувати збудований ним у липні 1980 року магнітофон «Весна-3».
**Дирекція
Сарненського радіотелевизионного
Ровенської області.**

ДО ВІДОМА КЕРІВНИКІВ КОЛГОСПІВ, РАДГОСПІВ І АВТОГОСПОДАРСТВ,
які бажають різко підвищити рівень кваліфікації водіїв.
Здавайте в ремонт автомашини тільки на Олександрійський авторемонтний завод (Кіровоградська область).
Завод гарантує таку якість ремонту, що запустити двигун, а тим більше зрушити автомобіль з місця можна, лише заново перебравши його до останнього гвинтика, і, отже, досконало вивчивши техніку.
ДИРЕКЦІЯ ЗАВОДУ.

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

ЦІКАВА ПРОПОЗИЦІЯ

Місто СМІЛА ЧЕРКАСЬКОЇ області. (Кор. ТАП). З цікавою пропозицією звернулися до Смілянського міськвиконкому мешканці будинку № 66, що по вулиці Жовтневій. Вони пропонують переобладнати дах їхнього п'ятиповерхового будинку так, щоб вода від снігу і дощу стікала не на землю, а накопичувалася у резервуарі, фільтрувалася і по трубах подавалася до квартири. «Можливо, хоч так, — пояснили мешканці кореспондентові ТАП, — у нашому будинку буде розв'язано проблему води. Бо зараз вода з кранів тече

значно рідше, ніж випадають атмосферні опади».

ДОВГОТРИВАЛЕ МОВЧАННЯ

ЖИТОМИРСЬКА область. (Кор. ТАП). При Дзержинському районному вузлі зв'язку створено групу лекторів-інформаторів і колектив художньої самодіяльності спеціально для жителів с. Паволочки. Тепер лектори щодня знайомитимуть паволочків з останніми новинами, що сталися у світі. А учасники художньої самодіяльності виконуватимуть кращі номери, що прозвучали цього дня по радіо. «Якщо і після цього жителі

с. Паволочки будуть скаржитися на те, що не працює радіо, — пояснили зв'язківці кореспондентові ТАП, — тоді доведеться все-таки шукати, де знаходиться пошкодження кабелю, через яке ось уже рік триває радіомовчанка».

ВУЛИЦЯ СУПЕРМЕНІВ —

таку другу назву у місті Сумах здобула вулиця Прокоф'єва. Справа в тому, що за останні десять років цю вулицю вже стільки разів перекопували уздовж і впоперек, що вона перетворилася на суцільне урвище. Тому жити тут, де немає жодного ліхтаря, де газ і вода

подаються в будинки з великими переборами, можуть лише люди надзвичайної спритності, витривалості і мужності.

ТРАДИЦІЙНІ ЗУСТРІЧІ

ВІННИЦЬКА область. (Кор. ТАП). Десять років у Юхимівській восьмирічній школі Шаргородського району проводяться традиційні зустрічі учнів з керівниками місцевого колгоспу. Голові правління М. Р. Ясинецькому завжди є що розказати дітям. Зокрема, про нові здобутки колгоспних будівельників, які вже дві п'ятирічки звичайно споруджують нове приміщення школи.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Якщо ви заплатили гроші за будівельний матеріал, то це ще зовсім не означає, що він уже ваш. Громадянин В. С. Саміленко з села Новоандріївки на Дніпропетровщині ще у січні 1980 року виписав у Васильківському міськвиконкому комбінату комунального господарства 1500 шлакоблочних плит, а йому до цього часу завезли тільки 800. Лист про це надійшов до Перця.

Як повідомив голова Васильківсько-

го районного комітету народного контролю т. Королько, під час перевірки цього сигналу на комбінаті виявлено цілий букет грубих порушень фінансової дисципліни. Рішенням районної ради колгоспів директора комбінату т. Скрипкіна та головного бухгалтера т. Садову з посади звільнено. Громадянинові Саміленку буде завезено виписаний матеріал при першому ж надходженні.

КОМЕНТАРІ ПОЕТИЧНІ НА ТЕМИ ПРОЗАІЧНІ

«Третій рік ми оббиваємо пороги керівників Лубенського РЕМ (району електричних мереж), пишемо скарги, просимо забезпечити нас нормальним електроосвітленням. І третій рік чуємо у відповідь: «Чекайте, незабаром проведемо вам додаткову фазу...».
Мешканці вулиці Наливайка м. Лубен Полтавської області.

ПРО ФАЗИ І ФРАЗЫ

На скарги — трата часу і зусиль,
А в тому РЕМі — сплячка,
повний штиль.
То що ж робити?
Я скажу одразу:
Хвороби цієї обірвати фазу.
Для цього й виставляєм напоказ
Творців відписок,
обіцянок-фраз.

Валентин КИРИЛЕНКО.

Міста в наш час мають неухильну тенденцію до зростання і розширення своєї території. І питання про те, як потрапити з одного кінця міста в інший, набуває все більшої актуальності. Перше, що спадає на думку, — це користуватися міським транспортом. Але трамвай (зокрема, львівський) — штука надто ненадійна. Вони тут, говорячи офіційною мовою, «вибиваються з графіка» набагато частіше, ніж на це розраховує навіть останній песиміст. Можна що-правда, скористатися автобусом чи тролейбусом. Але спробуєш в години «пік» і відчуєш, як лікоть сусіда впирається тобі в живіт, відверто прагнучи досягти твого ж хребетного стовпа. Попросиш зменшити тиск, а у відповідь інколи: «Подумаєш, який пан! Коли тобі тут незручно, то треба їздити в таксі». Але ж таксі треба ще спіймати. Про те, як це нелегко буває, вже не раз писалось.

Залишається одне: поступити на курси водіїв і записатися в чергу на власну автомашину. Поки черга надійде, якраз і курси закінчиш (дехто твердить, що за цей час можна закінчити не тільки курси, а ще й автодорожній технікум, а потім відповідний інститут). Однак ми все-таки вже, було, вирішили зупинитися на останньому варіанті. Але...

А що, раптом подумали, коли ми на власних автомашинах знічев'я зіткнемося один з одним і взаємно подряпаємо кузови? Або зненацька забарахлить мотор чи якийсь там інший карданний вал? Хто відремонтує? Та пусте. Бо ремонтувати нині є де і є кому.

Узяти хоч би район Дрогобича. Є тут станція технічного обслуговування в Трускавці з дільницею в Дрогобичі, є побутокмбінатівські цехи ремонту автомашин у тому ж Трускавці, а ще й у Бориславі і селищі Медениці.

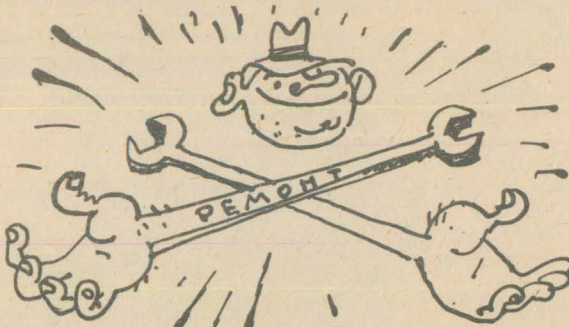
Але на Трускавецькій станції техобслуговування надають надто вже обмежену кількість послуг, запчастини переважно пропонують діставати самому замовникові. А це, як той казав, не сприяє.

Отож, автолюбители, обираючи менше зло, звертаються до згаданих цехів Дрогобицького побутокмбінату. Звертаються, а відтак починають задумуватися, чи тут справді зло менше.

У меденицькому цеху посаду начальника обіймає якийсь Л. Д. Миндрул. Свого часу він закінчив нафтовий технікум та інститут фізкультури. Але захопився ремонтом автомобілів. І не просто захопився, а й став начальником. Як саме відбуваються такі призначення, — це тема іншої розмови, яку ми зараз вести не підготовлені. (До речі, коли вищезгаданого потенційного нафтовика і фізкультурника увільнили за власним бажанням з посади начальника в Медениці, то він одразу заходився завідувати майстернею ремонту автомашин Дрогобицького товариства автолюбителей, а коли й цю посаду скоротили, то наш спеціаліст із середньою нафтовою і вищою фізкультурною освітою тимчасово влаштувався... слюсарем на птахофабриці).

Але що робив Л. Д. Миндрул, поки газдував у меденицькому цеху? Та нічого особливого. Одному замовникові, наприклад, зробив ремонт, як вказано у квитанції, на 500 карбованців, а фактично взяв з нього 750. Плюс ще сто карбованців за підвищену якість ремонту (котрий виявився неякісним) і ще двадцять п'ять — за якісь запчастини. А цей же клієнт уже, крім того, дав майже триста карбованців на запчастини слюсареві майстерні. В інших випадках начальник вписував у дефектний акт і роботи, котрих ніхто не виконував. І навіть не збирався. А щоб це не викликало зайвих теревенів, то акти він писав нерозбірливо, так що й графологи годі розібрати.

Не дуже відставав від свого меденицького колеги начальник бориславського цеху І. М. Возняк.

А чутки ж, відомо, не сидять на місці. Особливо в наш вік насиченої інформації. Отже, автоаматори швидко дізналися про махінації в майстернях. І почали шукати інших місць, де можна відремонтувати автомашину. Зробити це у вказаному районі, виявляється, неважко. Охоче надає послуги автолюбителям такий собі Василь Гучок. Свого часу була в нього вимушена двадцятирічна перерва в трудовому стажі. Тепер активно надолужує. Яко приватник. Має, до речі, три власні легкові машини. Але ремонтує переважно чужі. Ремонтує досить інтенсивно.

З не меншим розмахом розгорнув ремонтну діяльність Б. Т. Зандгайм. Зайшли якось до нього на подвір'я, а там аж вісім автомашин стоять у черзі на ремонт. І гараж зроблено по-хазяйському. Є в ньому все необхідне: металообробні верстати, естакада, кран-балки, сушарка. Зроду-віку не подумаєш, що це майстерня кустаря-одинака. А ще ж є і Я. М. Павець, і Є. С. Принда, і три брати Барнадовичі — Петро, Анатолій та Володимир, і ще п'ятнадцять зафіксованих осіб, які серед білого дня на очах місцевого люду й місцевої ж влади повідривали на своїх подвір'ях приватні майстерні, де постійно бренькає щось залізне. І під цей акомпанемент підприємці-ентузіасты здирають з автолюбителей по три шкури. Іноді й по сім. Луплять за все: за дефіцитні запчастини, які («тільки для вас») вдалося десь дістати, за підвищену якість, за терміновість і — особливо — за збереження таємниці: щоб ні автоінспекція, ні власна дружина ніколи не довідалися, що ти потрапив в аварію.

Викликали приватників до автоінспекції, брали з них обіцянки, що припинять займатися незаконним промислом, декого, подекують, навіть штрафували. Приватники і обіцянки охоче давали, й штрафи без заперечень платили і тут же, не гаючи дорогоцінного часу, бігли назад до своїх майстерень пошвидше ремонтувати автомобілі.

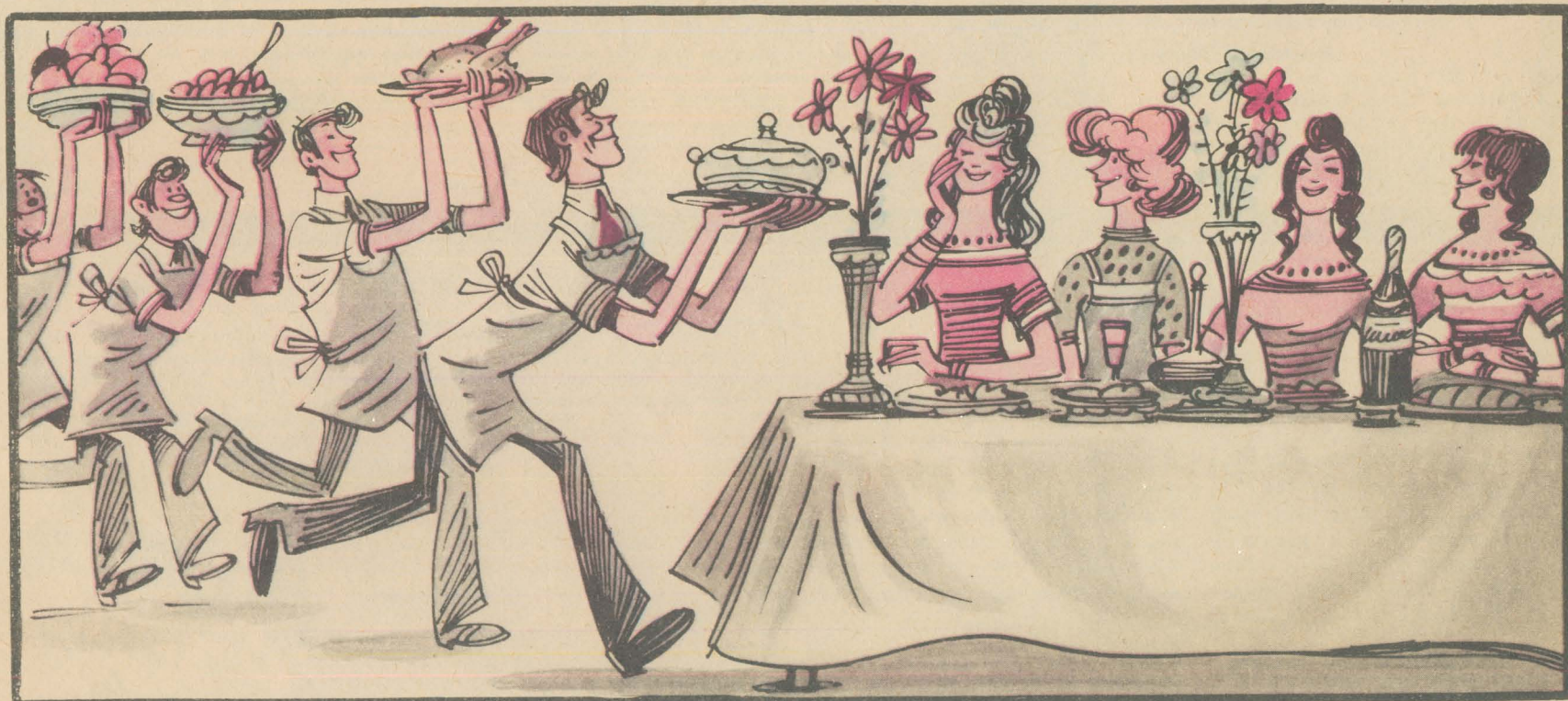
Ось така картина вималювалась.

Однак ми, порадившись в місці, вирішили все-таки поступити на курси водіїв і записатися в чергу на придбання автомашин. Бо чомусь сподіваємося на те, що, поки закінчимо курси, у Дрогобичі й довкола знайдуться відповідні службові особи, які зможуть навести належний порядок в автосервісі. От коли ремонт тут робитимуть швидко, якісно і суворо за державним преїскурантом, ми й сядемо за кермо. Не раніше.

А поки... поки ходитимемо пішки. Тим більше, що воно корисно для здоров'я. Як це дружно стверджують лікарі.

М. ІЛЬНИЦЬКИЙ,
власкор газети «Львівська правда»,
О. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— От якби наші чоловіки шанували нас так не лише Восьмого березня — ми б їх на руках носили.

ГУМОРЕСКА

Василя Котика будить на роботу не треба. Сам встає. Будьте певні! Потягнеться і, не глянувши ні на годинника, ні на сонце, зразу ж:

— Снідати!

За сніданком Василь Котик не поспішає. Вминає за обидві щоки все, що поставила жінка на стіл: картоплю, шкварки, яєшню, молоко, хліб, пиріжки. Тоді скаже ще одне слово:

— Торбу!

Бере начинену харчами полотняну торбу і йде. Який із себе Василь Котик? Телеватий! Хоч і молодий ще. Рудий від природи, аж червоний, вид у нього круглий, як місяць на підпівні, у просмоленому, що аж блищить, комбінезоні, в чорненькій кепчині на голові. Ходить не поспішаючи. І хоч добре знає, що на тракторній бригаді вже нема нікого, бо всі давно по роботах, це Василя Котика анітрохи не бентежить. Він упевнений, що бригадир його чекає.

— А-а, прийшов!

І більше нічого не скаже бригадир, не дорікатиме Котикові за запізнення, бо це все одно, що горохом об стіну.

— Сьогодні їдь на березове поле стерню луштити. Василь запускає свого «ЮМЗ». Трактор, чмичнувши кілька разів, випускає сизі кільця диму і рушає з двору.

На полі Котик чіпляє до трактора луштилник і заходить в загінку. Раптом трактор глухне. Доводиться злизати, засукувати рукава, шукати причину. І Василь Котик шукає її, довго і вперто, і таки знаходить.

Аж тут сама голова колгоспу на «уазику» підкочує.

— Ти чого оце півдня стоїш?.. Що за причина?

— Хвилиночку, товаришу голово!.. Обнаружив!.. Немає солярки!

— Туди к бісу! — І нічого більше не додає голова, а розвертається «уазилом», і на бригаду.

Підвезли солярку, залили, а трактор не заводиться. Стоїть, як вкопаний. Василь вже й торбу з харчами спорожнив. Уже й сидів, уже й лежав, а відпочивши, всі вузли промацав і до картера подивився, а там — ні грама мастила!

А голова знову тут як тут. Ніби йому оце тільки й діла, що Василя Котика провідувати.

— Чого ж ти стоїш? Ще яка така причина?

— Хвилиночку, товаришу голово! Обнаружив! Немає мастила!

Плюнув спересердя голова і знову подався на бригаду.

Підвезли мастило. А трактор мовчить. Чи то сказився, чи зноворовився. Василь Котик уже на совість зробив перевірку. Всюди заглянув. От тільки до пускача не дивився. А як подивився, то й за голову схопився. Ні краплі бензину!

Та голова знову прискакує на своєму «уазику».

— Оце ти й досі стоїш? Ще яка причина?

— Хвилиночку, товаришу голово! Обнаружив! Немає бензину до пускача!

Голова вже ні слова не каже, а повертає «уазику» і мчить на бригаду. Привезли вже й бензин до пускача. І на радість трактористу Василю Котику «ЮМЗ» ожив. Сердито чмичнув, викинувши чорну кіптяву, готовий луштити оту пшеничну стерню. І луштив би, та вже звечеріло...

Але будьте певні! Наряд Василю Котику на якусь п'ятірку все одно закриють. Адже цілий день чоловік був на роботі!..

Лідія ТКАЧЕНКО.

с. Трипілля.

НЕ
ДО СМІХУ

На свято своє постаралася Ніна:
Мов лялечка, вбрана світлиця.
Сама ж за столом уже котру годину
Чекає коханого Гриця.
Ось рипнули двері — верта Гриць додому.
Ой, матінко! Ледве впізнала:
Бруднючий, обшарпаний,

наче на ньому

Корів череда гарцювала.

Дістав із портфеля букетик зім'ятий.

— Вітаю,— промимрив крізь зуби.

Не втрималась жінка:

— Знайшов як сказати!

А де ж твоя посмішка, любий?

Себе чоловік від образи не тямить:

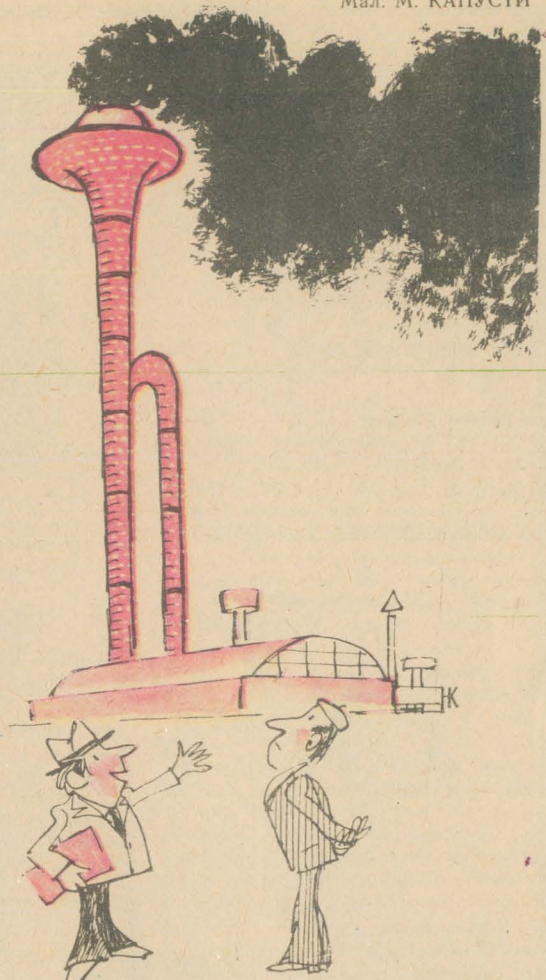
— То ще й посміхатися мушу?!

Я тільки-но в черзі за цими

квітками

Віддати міг богові душу!!

Григорій ЄЛИШЕВИЧ.

— Диму, звичайно, не поменшало,
зате приємніше дивитись.

НА ВІКУ...

Дров наламав Клим у житті чимало,
Та невразливим був той чоловік.
Колись йому за молодість прощали
Тепер прощають... за похилий вік.

В. ДОМЧИН.

РОЗМОВА В КНИГРНІ

— Як мій роман, скажіть на милість,
Яке від нього враження?

— Ну, що ж, не дарма ви трудилися:
Беруть.

Як навантаження...

Павло ЛАВРИК.

м. Суми.

ПЕС-ДИСИДЕНТ

— Що з нашим псом? — Клим голову ламає. —
Барбос наш — наче дисидент:
Своїх обгавкає в момент,
Перед чужими — хвостиком вихляє.

Г. МОРОЗ.

Ю В І Л Е Й

ГУМОРЕСКА

Коцуряк повертався з роботи напрочуд бадьорим. Насвистуючи веселу мелодію, піднявся на другий поверх і тільки зібрався натиснути на кнопку дзвінка, як з квартири почувся чийсь баритон:

— Нарешті ми, Олено, самі. Зізнайся, ти щаслива?..

— Мій коханий...

Коцуряк прилип до дверей, ловлячи вухом окремі фрази:

— Всього час я тільки й думав про тебе...

— Для мене сьогоднішній день найщасливіший в житті...

— О, моя мила!..

Далі він не зміг витримати, смикнув ручку дверей. Ручка залишилась у руках. У нестямі забарабанив кулаками в двері. За дверима хтось довго вовтузився, потім клацнув у замку ключ. Увірвавшись, Коцуряк був схожим на Отелло. Перше, що йому впало в очі — накритий стіл. На столі красувався букет квітів та пляшка шампанського.

— Бенкетуете? — видушив із себе блідий Коцуряк. — Де оцей негідник? — кинувся в спальню.

Він зазирнув під ліжку, відчинив шафу, вибіг на балкон, навіть заглянув до холодильника.

— Куди він заховався? — крикнув Коцуряк виблискуючи очима на розгублену дружину.

— Н-не знаю... Про що ти...

— Не прикидайся! Я чув, як щойно тут... Святий хіба розмовляв у квартирі?

— А-а, ось воно що... — отямившись, дружина підійшла до магнітофона, натиснула вмикач. Почувся той же баритон:

— Нарешті ми, Олено, самі. Зізнайся, ти щаслива?..

— Мій коханий...

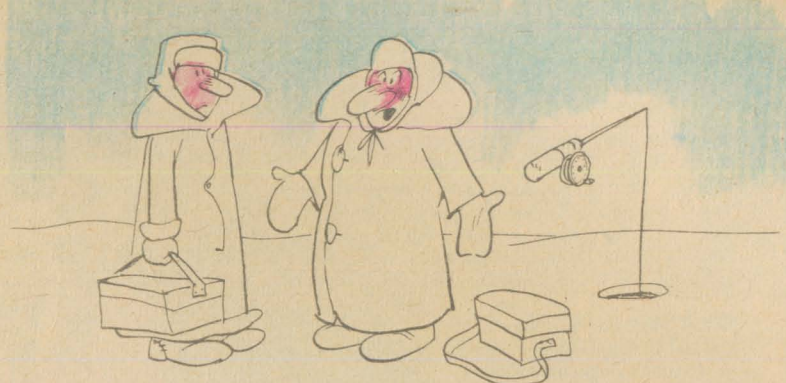
Дружина вимкнула магнітофон й сумно мовила:

— Пам'ятаєш день нашого весілля? Коли ми з тобою залишилися наодинці?... Я нині прослуховувала всі старі записи і випадково виявила оцю... Зранку кручу та згадую... Давненько не чую від тебе таких слів. До речі, сьогодні виповнилось десять років, як ми з тобою побралися.

Володимир ТРИЩУК.

м. Ялта.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

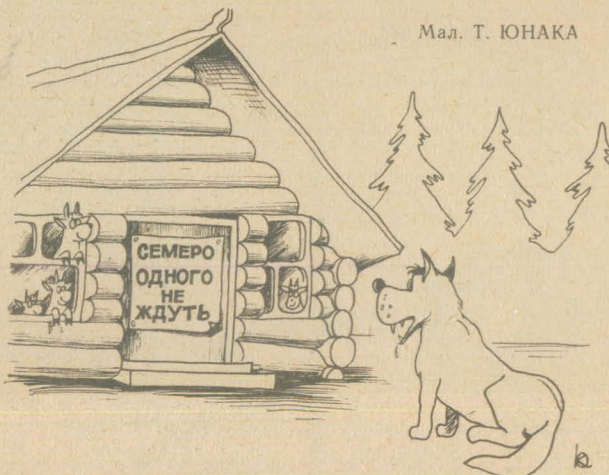

— У таку морозяку неможливо рибалити.

Мал. Т. ЮНАКА

Мал. Т. ЮНАКА

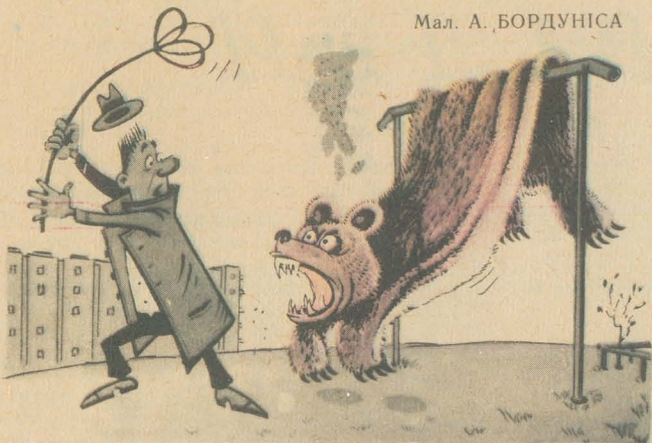

Мал. М. ЛИТВИНА

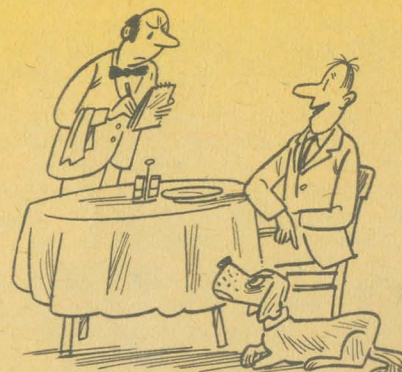
— Книгу скарг? Не знаю, куди вона поділася.

Мал. А. БОРДУНІСА

Без слів.

Мал. В. БОКОВНІ

— Майте на увазі, мій собачка вміє рахувати.

Без слів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Кажуть, кожна людина має своє захоплення. Було таке захоплення і в завідувачі свинокомплексом колгоспу «Комунар» (Київська обл.) Скарги Г. П. Дуже любила вона жонглювати цифрами. Особливо, коли цифри були пов'язані з грішми.

Тому і складала фіктивні акти не без зиску для себе. А правою рукою в тих жонглюваннях у неї була колгоспна касирка Шакула В. П. Про це колгоспники написали листа до Перця.

На прохання редакції Переяслав-Хмельницький міськком Компартії України ретельно перевірив цього листа на місці, а секретар міськкому тов. Домнич повідомив, що факти, наведені в ньому,

підтвердились. Завідуючу свинокомплексом Скаргу Г. П. та касира Шакулу В. П. з роботи знято. Проти них порушено кримінальні справи. За відсутності належного контролю секретарю партійної організації колгоспу Зуберу П. П. оголошено догану. А голові колгоспу Коваленку Г. П. оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки. З посади голови колгоспу його звільнено.

Ідеш горами, а пісня так і рветься із грудей. Так і хочеться широко розкинути руки і заспівати: «Приїжджайте в Закарпаття, приїжджайте, люди добрі!» Бо Карпати — це краса. Бо Карпати — це музика. І не дивно, що так багато пісень складено про Карпатські гори і полонини, річки і смереки, квіти і навіть пелюстки. Одне слово, ідеш поїздом: сусід зліва мугикає «Верховину», сусід справа — «Черемшину». А той, що на верхній полиці, дивиться у вікно і, в такт подригуючи ногою, наспівує «Водограй». Отак закінчується одна пісня, починається інша. І навіть, здавалося, зашкарублу душу фейлетоніста тягнуло на пісню.

Але в Карпати мене привело не бажання поспівати, а лист наших читачів.

«Допоможіть врятувати красуню Виноградівського району — Чорну гору, — писали вони. — Її ще в 1969 році оголошено заказником обласного значення. А в 1974 році затверджено як державний заказник республіканського значення. Частину тутешніх рослин занесено навіть до «Червоної книги Української РСР». Лісовий масив Чорної гори — єдине лісове насадження біля Виноградівського. Тут на пологіх схилах часто відпочивали виноградівці. Аж доки на цьому місці колгоспи «Україна» та «Іскра» не відкрили своїх кам'яних кар'єрів.

І тепер спотворено зону відпочинку, знищено прирічкову зелену смугу. Гримлять вибухи, тріщать каменедробки. Про який тут відпочинок може йти мова! І все це твориться, повторюємо, у заказнику республіканського значення...»

Чесно кажучи, у написане не дуже й вірилося. Бо у нас чимало такі інспекції, різних установ, товариств, служб, які зобов'язані усе зробити, щоб не допустити подібного.

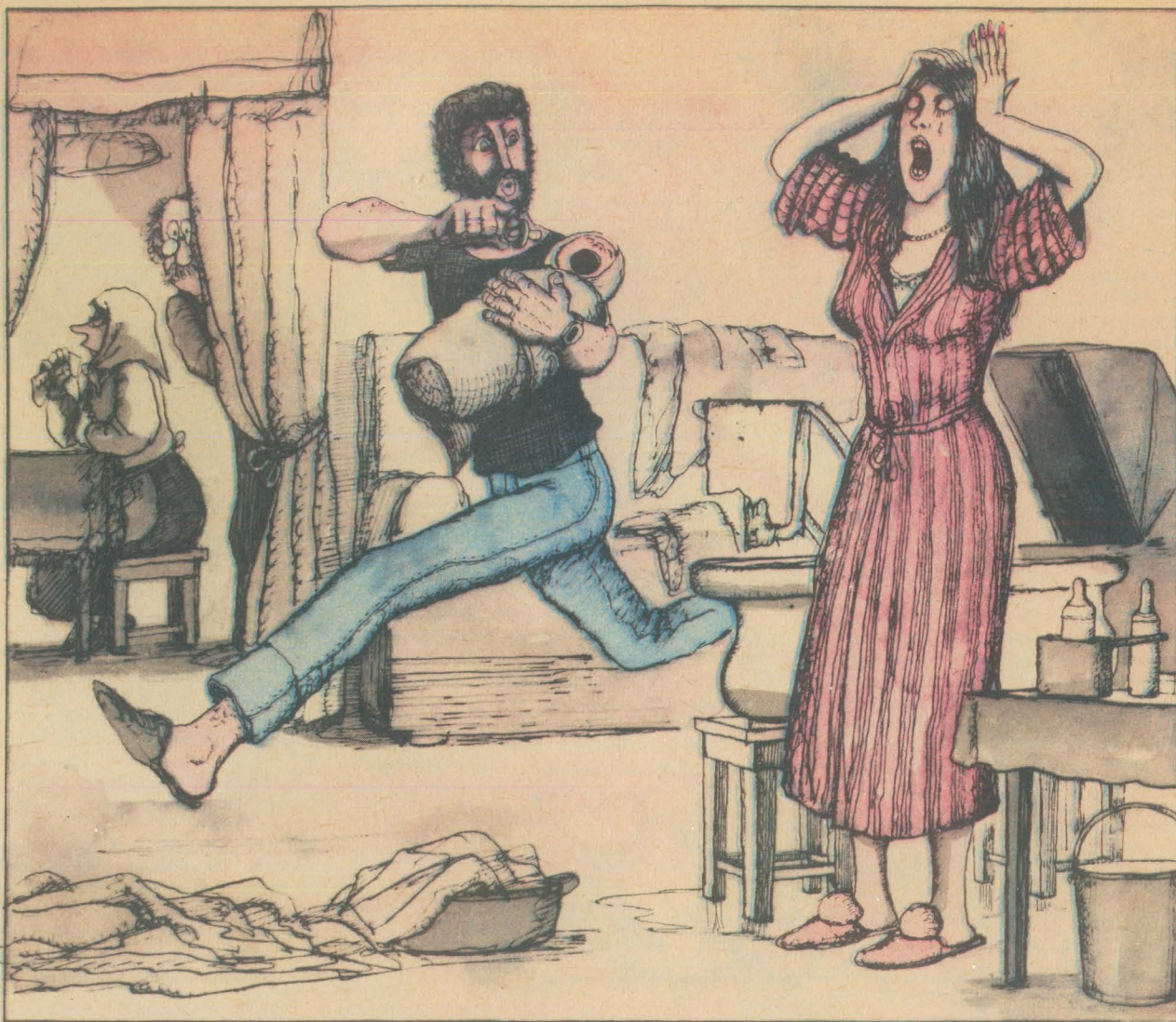
Тому, приїхавши до Ужгорода, я спершу зайшов до інспекції по охороні природи.

— Кар'єри діють, — вислухавши мене, підтвердив начальник обласної інспекції Василь Іванович Кормаш.

— Але ж у заказнику!

— Облвиконком дозволив, — підняв догори пальця Василь Іванович. — Враховуючи, що колгоспи «Україна» та «Іскра» ведуть інтенсивне будівництво...

— Невже не знайшлося для кар'єру

— Казала тобі, не грубіянь матері! Тепер доведеться самим няньчитись.

іншого місця? — з таким запитанням звернувся я до голови Виноградівського райвиконкому Івана Івановича Чмереки.

— Воно, звичайно, вирішувати це питання треба, але й колгоспам будуватися треба... Та й дозвіл облвиконкому у нас є...

Потім виявилось, що, наприклад, колгосп «Україна» із свого кар'єру для власних потреб використав лише третину щебеню. Ще одну третину було відправлено до Белгородської області.

— А ще третину ми не могли вивезти, бо вагонів не було, — пояснив голова колгоспу Ю. В. Реплюк.

Вивезти, звичайно, не для колгоспних потреб. Бо колгосп не може похвалитися розгалуженою залізничною віткою.

Отже, більше половини щебеню іде не для «інтенсивного будівництва». Отже, апетити значно більші, ніж потреби.

— У тому, що колгосп «Україна» продає щебін, не бачу нічого поганого, — спробував розвіяти тривогу секретар Виноградівського райкому партії П. Г. Левчук. — Бо колгоспна худоба зате спокійно перезимувала минулу зиму... Господарство ж мало за щебін

корми. І взагалі, облвиконком нам дозволив...

Воно якщо за таким принципом розмірковувати, то виходить, що гора — це золота жила. Сівши на яку — не пропадеш. Вона — наче паличка-виручалочка. Не вродили рясно кормові чи зернові культури — нічого страшного. Гора виручить. Вона ого-го-го яка велика! На наш вік вистачить.

І хоча ще в 1977 році райвиконком у своєму рішенні від 28 вересня зобов'язав районне управління сільського господарства внести пропозицію про відкриття міжколгоспного кам'яного кар'єру в іншому місці, рішення це й досі не виконано. Начальник сільгоспуправління Ф. М. Яцура довго морщив лоба, але пригадати, що якась пропозиція вносилися і обговорювалася, — не пригадав. Бо про те рішення просто забули.

Одне слово, усі говорили про господарські потреби, про необхідність колгоспам мати кар'єри і т. д. Тільки ніхто не хотів згадувати про природу.

І навіть у заступника голови облвиконкому Миколи Пантелійовича Кацалапа, який, до речі, очолює ще й обласне товариство охорони природи, не викликала ця історія особливих емоцій.

— Так, облвиконком дозволив колгоспам «Україна» та «Іскра» відкрити кар'єри, — сказав він. — Важко стверджувати, що вони не завдають ніякої шкоди навколишньому середовищу. Але ми поки що пішли назустріч господарствам...

Очевидно, час уже піти назустріч і природі. Щоб вона була за щитом облвиконкому, а не її губителі.

М. ПРУДНИК.

Закарпатська область.

ДІЙШЛО

ЖАРТ

Йде Василь осіннім містом,
Люд навколо аж кишить,
Осінь тихим падолистом
Під ногами шелестить.

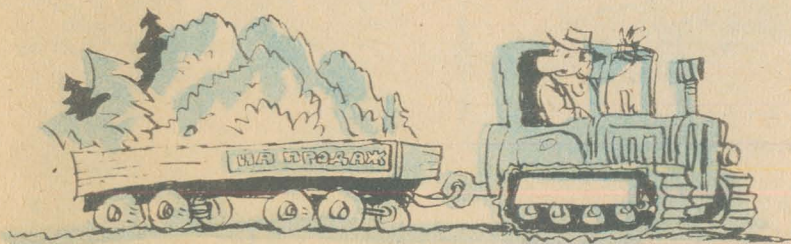
Глянув вправо, глип наліво —
І усмішка до ушей.
Молодиця йде красива
Не відверне він очей.

Йде Василь та косить оком.
Все було б культурно,
Та спіткнувся ненароком
Гепнув через урну.

Підхопився, роздивився —
Постраждав нізачо.
«Щоб ти щезла, ледь не вбився,
Дома в мене краща».

Валерій КИЧА.

с. Соколова Балка,
Полтавська область.

Хто не знав у селі Стайках Кагарлицького району Лідії Яківни Горбач? Та, практично, всі знали. Село чимале — близько 1300 дворів, і майже в кожному дворі є хтось, хто має відношення до ошадкаси. І це, звичайно, прекрасно. А здавалися гроші саме їй — авторитетній і шановній Лідії Яківні, бо вона була не просто собі Лідія Яківна, а касир-контролер стайківської ошадкаси. А на додачу — ще й артистка: у сільському будинку культури співала в жіночому вокальному ансамблі. Одне слово, авторитет жінка мала неабиякий. Але, мабуть, вважала, що при такому авторитеті їй потрібне й відповідне матеріальне стимулювання. І Лідія Яківна вирішила сама себе «стимулювати»...

Люди раптом стали дивуватися: Горбачі купують обновки за обновками — шуби, костюми, придбали моторний човен, ранньої весни, коли полуниця ще ого-го яка дорога, беруть її прямо кілограмами... Навіть далеко не бідні стайківці похитували головами: «Ой, не по грошах живуть...».

У березні 1981 року Лідія Яківна поїхала на курорт. І треба ж так статися, що саме в той час одна із шанувальниць таланту касирки-співачки колгоспниці Л. М. (з метою збереження таємниці вкладу, прізвища її не називатиму) вирішила зняти зі своєї ошадної книжки 400 карбованців.

«АВТОРИТЕТНА» ЛІДІЯ ЯКІВНА

Надія Тутик, яка тимчасово підміняла курортницю, звірила ошадну книжку колгоспниці з її особистим рахунком у картці і очам своїм не повірила.

— Скільки у вас грошей? — питає вкладницю.

— Скільки записано, — одказує та, — у книжці ж усе зазначено.

Але за документами ошадкаси виходило, що на особистому рахунку колгоспниці удвічі менше.

Тутик попросила жінку прийти за кілька днів, коли прибуде касир-контролер, щоб тоді у всьому розібратися.

Приїхала Горбач, сплеснула руками, заметушилася, стала клястися-божитися, що тут якась помилка...

Але з'ясувалося, що ніяка не помилка. Коли центральна каса із Кагарлика надіслала так звану суцільну ревізію, яка стала звіряти особисті рахунки вкладників із записами в їхніх книжках, виявилася нестача 16.345 карбованців. Оце таку суму хопнула «авторитетна» Л. Горбач за рік із чимось. До речі, тоді ж трапився цікавий казус. Ревізори вирішили оголосити вкладникам по сільському радіо, щоб ті прийшли з ошадними книжками, та Лідія Яківна стала категорично заперечувати: «Не робіть цього, б. ви підірвете мій авторитет!» Ні, ви чули щось подібне?

Технологія крадіяства була проста й нехитра. Здає людина гроші. Перед тим заповнює ордерок. Число на ньому забуває ставити, а Горбач умисно не підказує це робити. Потім ордерочок «авторитетна» шахрайка ховає, суми в спеціальний шоденик не вносить, а до ошадної книжки вписує. Вкладник іде собі, впевнений, що збільшив у ошадкасі свій внесок, а того й не відає, що його

трудові грошики пішли на потреби Горбачів.

Цікава деталь: усе село (як уже говоривлося) знало, що Горбачі «не по грошах живуть», а от і родичі шахрайки, і чоловік її Микола Ісакович заявили на суді, що нічого не чули й не бачили! Це при тому, що Горбач, окрім зарплатні, приносила додому щомісяця майже по тисячі карбованців. А були ж місяці ого з яким «уловом»! Наприклад, січень 1981 року, коли вона поцупила 5345 карбованців.

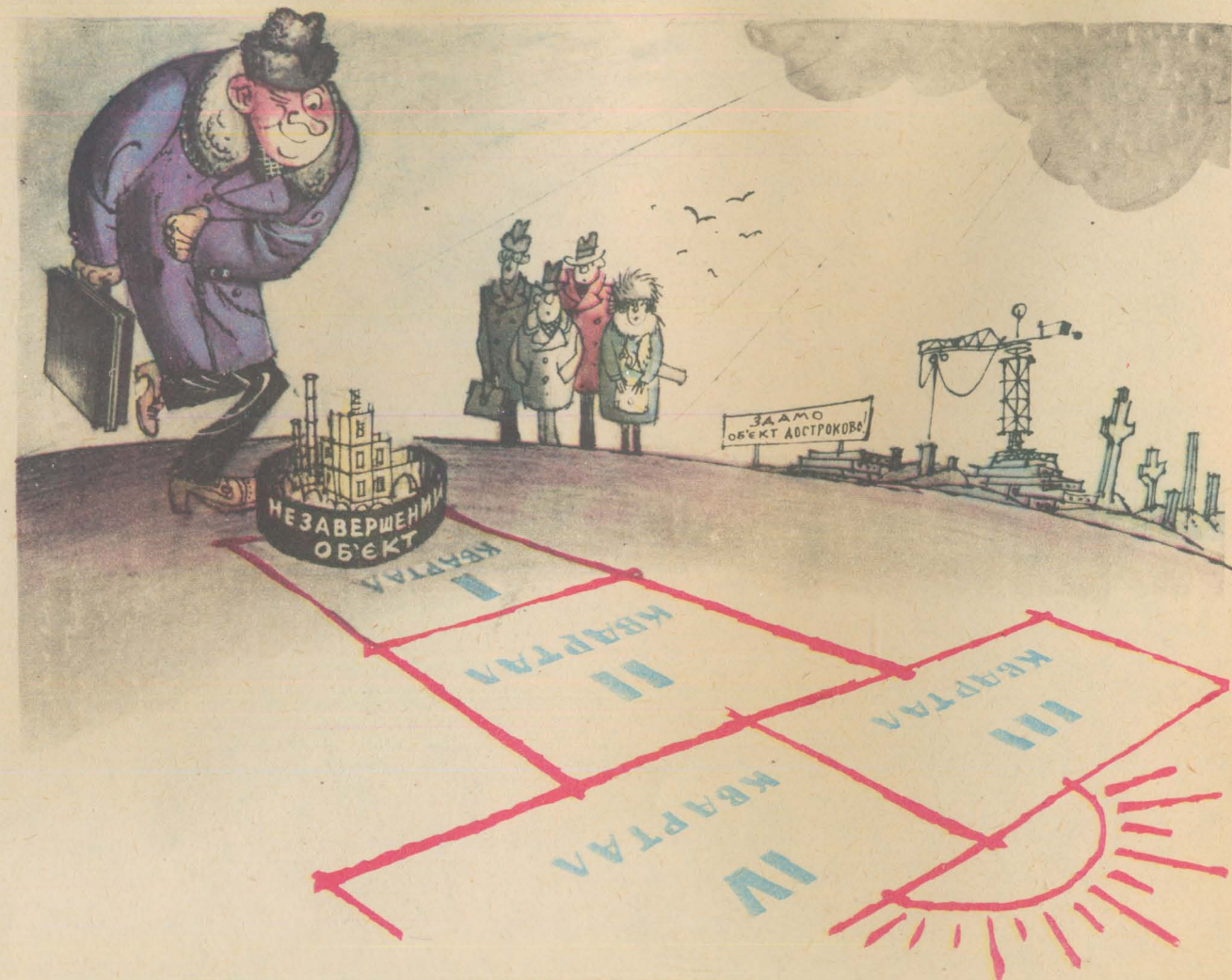
Під час судового процесу родичі Горбач кидали репліки: «А куди дивилися ревізори?» Ясно, що претензії без-

підставні й наївні, але родичі все-таки в дечому мають рацію. Справді, куди дивилися? І ревізор К. Р. Кравченко, за якою була «закріплена» стайківська ошадкаса, і завідувачий Кагарлицькою центральною касою П. І. Глобень та його «права рука» — головний бухгалтер М. В. Краснова? Та й не тільки вони — і керівники з обласного управління держтрудошадкас теж повинні про дещо подумати. Очевидно, нинішня система контролю й перевірок потребує удосконалення, бо аналогічні злочини траплялися й раніше. Не хочу кидати тінь на тисячі чесних працівників «низових» ошадкас, але, бачите, Горбач перевіряли чотири рази в процесі її роботи, і все було «в ажурі».

До речі, в Стайках у зв'язку з цими подіями люди запанікували: чи варто здавати гроші в ошадкасу. Варто. Бо збереження вкладів гарантується державою. А це — серйозно й солідно. У всякому випадку, гроші, вкрадені Горбач, повернуто вкладникам усі до копійочки. Інша справа, що тепер «авторитетна» шахрайка поступово віддаватиме їх державі. Якщо встигне повернути за десять років — на скільки її засудили, — добре. А ні — іще й після того повертатиме.

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

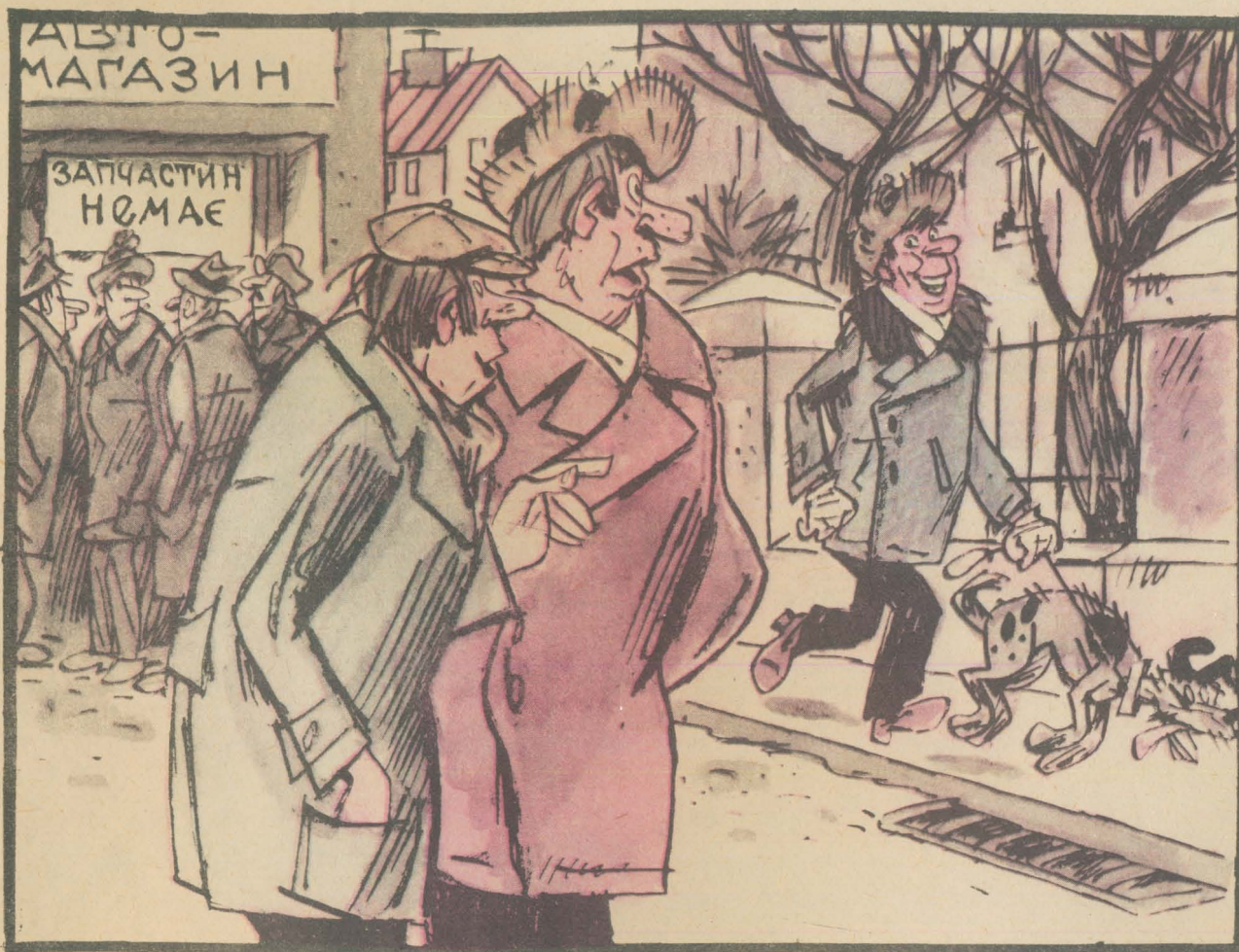
Київська область.

Досить популярна дитяча гра серед дорослих дядь.

Мал. В. ГЛІВЕНКА

— А чого це Петренко такий веселий?
— А чому б йому не веселитися? Він учора продав машину.

ПЕРЕСТАРАВСЯ

УСМІШКА

Ох, жінки, як важко їм догодити! От і моя — вчора цілісний день біді свої викладала.

— Змучилася я! — каже. — Не можу більше Славкові уроки вчити. Хоч би ж сам не вмів, то вже й так би, а він же злібний, тільки лінійний. Через нього в мене зморшки вже з'являються! У дзеркало сором глянути, до того негарною стала. Словом, — каже, — поясни ще ти Славкові, що до чого. Ти, ж йому батько, може, згадаєш про це хоч раз у житті?

Ну, а що я? Що мені — важко з сином поговорити? Поговорив.

— Ти, кажу йому, — теплю, довго матір мучитимеш? Глянь, на що вона схожа стала: кістки та шкіра, подивитись нема на що.

— Не перебільшуй, — раптом втрутилася дружина.

— Подивися, дорогий синку, на її зморшки, — кажу далі. — Такі зморшки бувають тільки у древніх бабусь, а твоєї мамі тільки тридцять...

— Які зморшки? — вже голосніше

озвалася дружина. — Ти про головне кажи.

Я спокійно відповідаю:

— А я й кажу про головне. Раніше, — кажу, — з твоею мамою як ідемо вулицею, на неї всі задивлялися. А тепер? Тепер, чортеня ти отаке, з твоею мамою сором на вулиці показатися. А все твої уроки натворили...

— Ану повтори! — вибухнула дружина. — Це з ким же тобі сором на вулиці показатися?!

— Та що ти, любя! Я ж усе кажу так, як ти просила!

— Що? Я тебе просила наклепи на мене зводити?! Не слухай його, синочку, він, може, знайшов собі іншу, чужу тьотку, то нехай, нехай іде собі до неї! Тут і я вже скипів. Грюкнув дверима і вийшов на сходи покурити.

Ні, цих жінок зрозуміти — неможливо...

Олександр КИРПА.

м. Ізюм
Харківської області.

ПОШТОВИЙ РОМАН

ГУМОРЕСКА

— Ви в долю вірите? Ні? Тоді послушайте.

Громадянин А. прийшов на пошту скаржитися, що йому весь час кидають у поштову скриньку чужі листи. А поштарка, між іншим... Одне слово, закохався, оспівдився, одружився. Тепер про листи більше не турбується.

Ні, не тільки одружуються. Буває й навпаки. Громадяниці Б. телеграма прийшла, поздоровка, від родички. А там, між іншим, підпис не «Маня», а «Саня». Телеграфістка помилилася, бо літери «М» і «С» поруч стоять на клавіатурі телеграфного апарату. Та не про те мова. Чоловік тої громадянки почав з'ясовувати в неї, хто такий Саня. Врешті-решт, вона подала на розлучення. Через безпідставні чоловікові ревності. І добре зробила. Бо він згодом виявився морально нестійким і алкоголіком.

Вам не треба розлучатися? Прошу, ще випадок. Один не дуже свідомий громадянин В. поїхав у відрядження. І там закохався. Викликав дружину на міжміську, щоб повідомити про своє рішення будувати нову сім'ю. А виклик, між іншим, затримався, і жінка на телефонну станцію не прийшла. Отож дипломатичні переговори було відкладено на два дні, а за той час любов зникла невідомо куди, а натомість з'явилася свідомість. І досі громадянин цей живе з сім'єю. У відрядження, правда, більше не їздить.

То ви все-таки впевнені, що долі не існує? Що ж, зате є пошта. От ви прийшли до нас скаржитися, що вже півроку не одержуєте передплатених журналів. А ви не полінуйтеся сходити по них у квартиру з вашим номером у сусідньому будинку. Там, між іншим...

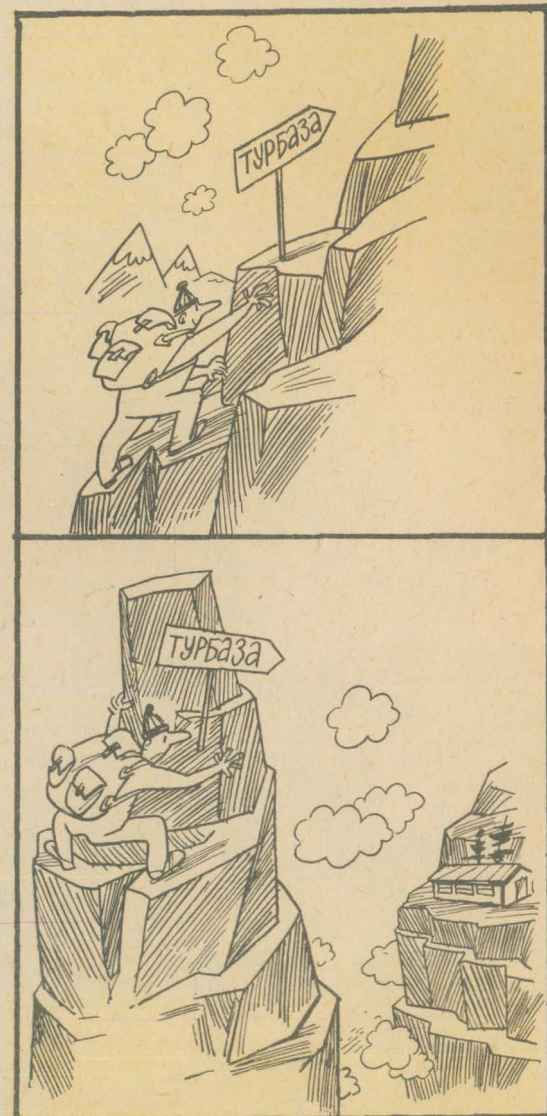
Наталя КУЛИК.

АВТОРУЧКА
АНОНІМНИКА

Хоч і бліде було у ній чорнило,
Однак... усіх вона чорнила.

Н. МАЛЬОВАНА.

с. Таранівка
на Полтавщині.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

РОЗБАВЛЕНЕ МОЛОКО

До мами прибігає
Схвильований Юрко:
— Там бабуся розбавляє
Водою молоко.

Я бачив, чесне слово,
Коли ішов сюди:
Дала вона корові
Аж два відра води.
Петро СОРОКА.

Іжак побачив зайця Куцохвостика і гукнув йому:
— Почекай-но.
— Чого тобі?
— Я чув, що ти вмієш добре пірнати.
Куцохвостик з подивом глянув на їжачка.
— Хто це тобі сказав?
— Сорока чула, як ти зайчатам хвалився.
Куцохвостик збентежено зморщив носа.
— І довго під водою можеш протриматися?
Куцохвостик зітхнув:
— Довго.
— Скільки?
— Поки не витягнуть. Я ж зовсім плавати не вмію.

Василь БИРЮКОВ.

ПОДАРУНКИ ЗАЙЧИК ВІЗ

Сірий зайчик через ліс
У село візочок віз,
А кленовий той візок
Повен спілих ягідок.
Іде заєць на город,
Все кладе малину в рот,
І гукає ще здаля
Він до родича-кроля:
— Довго, довго, брате, спиш,
Зустрічай мене скоріш,
З лісу я тобі привіз
Спілих ягід повен віз.
Як почув це братик-кріль,
Скликав друзів звідусіль.
Зайцю дав він п'ять морквин,
Сім головок капусти,
Гарний кошик із лози:
— Тату й мамі відвези.
Доки їхав заєць в ліс —
Подарунки всі погриз.

Марія ЧЕПУРНА.

ЗЕКОНОМИВ

Помилка знов — і третій зошит
Летить журавликом у кошик.
Це так Андрійко пише твір
«Як економимо папір».

М. БІЛОГОРКА.

ПРИЛІТАЙТЕ, ЛАСТІВКИ!

Прилітайте вже скоріше,
Ластівки.
Та обачніше,
Бо надто ви стрімкі,
А у вас, неначе ножиці,
Хвостики,—
Не покрайте ними небо
На шматки!

Емілія САТАЛКІНА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Як тільки бабі Оксані пенсія вийшла, то почала вона, як сама казати любила, «посаг на новосілля» собі готувати. Ну, не так уже щоб усе було нове... але таки й нове. Бо хай уже гола росла, дівкою в обносках ходила, та й потім скрута не минала, бо ж своїм уже трьом дівкам треба було якось раду дати. А спробуй-но настачити на них. Та все — самій: той її ірод як повіявся десь, то й досі — ні слуху, ні духу... А оце, слава богу, дочок уже притулила — в місті усі три живуть, — можна й про себе подумати...

Та що там його дуже так і думати?! — не в злиднях же тепер люди живуть — і хліб, і до хліба є. І хати он, як палаци, стоять. І машини мають. І книжками для грошей пообзаводилися. Якої ще хвороби треба?!

Та, якщо вже далі казати, то й вона тепер теж не без грошей сидить — ось і пенсію заробила, та й досі од колгоспної роботи не одмовляється, коли треба, і з города якийсь приварок має. І курей з півсотні є. Як з'їдуться влітку дочки з онуками, то усе — своє, під рукою: і ота ж курка для борщу, чи хоча б і для того самого їхнього бульйону; і горюдина свіжа, і оту ж яку-небудь фрукту не з базару волочать... Та й по домах не з пустими кошиками роз'їжджаються... То щоліта-таки наві-дуються в село. Гарні діти у неї — не цураються старої...

От і тепер усі з'їхалися. І, як завжди при такій okazji, після чарочки «За вас, мамо, щоб ви довго нам жили», заводить баба Оксана мову про свій «посаг» та про «новосілля».

— От кажете: «щоб довго нам жили», а воно тепер час такий, що й справді жити б та жити. Але вже ж мені не до того йдеться. Пора й на «новосілля» потихеньку збирати-ся... То ти, Галю, таки привези якось отой килимок, що мені купила. Щоб було чим машину застелити... Зробіть усе, діти, як слід, щоб не казали люди, що не по-людському бабу на той

ГУМОРЕСКА

світ спровадили, щоб не соромно мені було за вас...

Галю, старша бабина дочка, вже давно купила той килимок. І за бабині ж гроші. Гарний килимок, на всю стінку. Правда, на всю стінку у її квартирі. Бо коли ще він там для мами знадобиться, бодай про таке й не думати, а тут — стіна гола... І що ті мама вічно своє заводять!.. Аж слухати отаке не хочеться... О! Вже за Маріїну душу взялися...

— І коли вже ти мені, дитино, отой тюль купиш? Мені метрів п'ять, а то й чотири вистачить. Я тобі ще гроші дам, як треба...

Марія, середульша дочка, теж той тюль давно купила. І якраз — п'ять метрів. Та ще й такий гарний тюль трапився! Хоч у самої на вікнах уже блаженський був, та все руки якось не

доходили собі купити. А тут мамі приспичило: «Купи та купи». Візьми гроші, і такі купи, щоб тоді не шукали, чим мене накрити; щоб тоді не довелося мені за вас перед людьми червоніти». Купила, уволіла мамину волю. Висить у Марії на вікнах. Гарний тюль... А там, як треба буде...

Марія навіть думку цю від себе відгонить.

— І нащо ото про таке балакають, мамо! Воно ще й хто зна, кому першому таке «новосілля» справляти доведеться. Тепер старі люди здоровіші за молодих...

— Е-е, дитино, — хитає головою баба Оксана, — не кажи, кожному — своє і свій час. То краще вже за життя про все подумати, щоб по-людському було, щоб не довелося мені, коли помру, за

вас перед усім селом очима кліпати... На плаття собі я вже купила. Дала Соні, — вона пошле...

Баба кидає погляд на свою найменшу дочку — Соню, і нараз дивується:

— О! То ти собі плаття нове пошила? А чекай же, це ж ніби така сама шерсть, як я собі на смерть купила. Ну, ти ж бач... І гарне плаття вийшло...

Баба Оксана здивовано усміхається, хитає головою, підходить до дочки, шупає тканину.

А дочці трохи ніяково. Тканина ж та лежала в неї з рік. Гарна шерсть. І так їй до лиця... Поший для матері, то буде ж однаково десь лежати без діла. Ще міль поість...

Соня червоніє. А щоб якось збити розмову, кидає, наче аж із серцем:

— На смерть, на смерть!.. Ви краще б про весілля думали. Он, люди кажуть, старий Марко сватається до вас...

Маневр вдається: баба Оксана махає рукою, каже, що кожен, мовляв, думає про своє, але до «посагу» та «новосілля» уже не повертається — розмову переводить на внуків — які-то вони в неї гарні...

А через якийсь місяць після гостювання прийшла Галі од баби Оксани депеша. Отака: «Пишу тобі як старшій, щоб ти і Марії, і Соні сказала, хоч я їм і сама напишу. Виходить, дитино, так, що мені без посагу уже не можна далі обходитися. То ти приїжджай з усією сім'єю, хоч воно й осінь уже, та скажи те саме й Марії та Соні. І привези мені той килимок, а Марія хай той тюль привезе. Але все те мені привезіть, ніби як подарунки од вас. А Соня те плаття добре що й пошила. Хай носить на здоров'я, бо воно темне. А мені хай із чогось такого веселенького пошле, бо я вас послухала, Марко таки справді сватається, то й буду йти за нього, як ви й радили, бо час такий, що чому б і не пожити».

Неля КАСЯНЧУК.

ОПИСИ САМОПИСИ

Артіль лісогубів.
Видрані твори.
Кумпослуги.
Ротозійна комісія.

Неуковий співробітник.
Любов ЛИТВИНЕНКО.
м. Глобино
Полтавської області.

Фразеологічний словник Перця

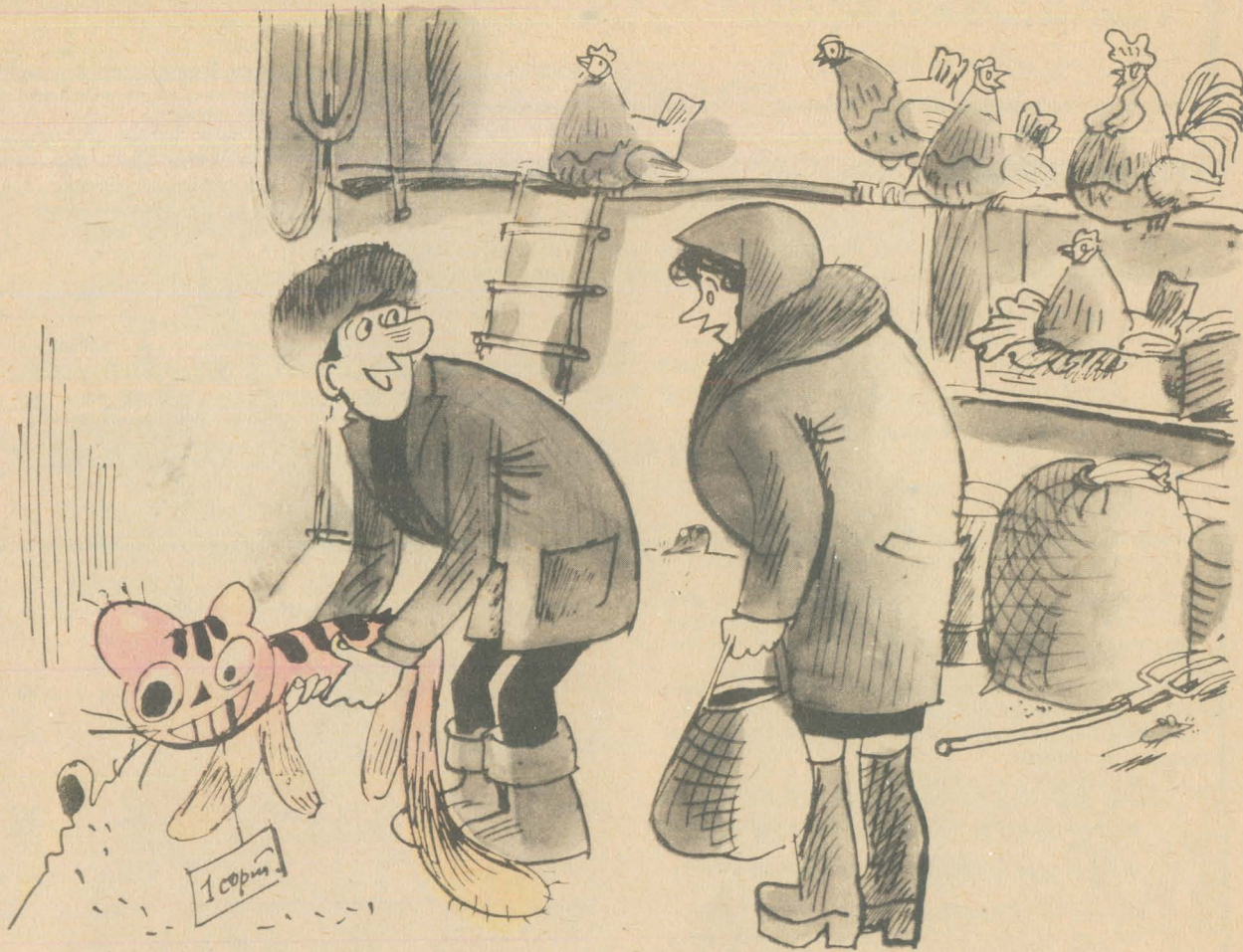
НЕМОВ ОКОМ ЗМИГНУВ... відписався від мешканців вулиці Шевченка міста Звенигородки Черкаської області голова міськради товариш Павленок. Ще у 1977 році, пообіцявши ошасливити жителів вищеназваної вулиці новоспорудженням містком, він уже п'ятий рік преспокійно не згадує про це.

ЯК ОДНУ КОПІЙКУ... заплатив Одеський механічний завод продовольчого обладнання 5070 карбованців штрафнуєустойки Зеленогірській міжрайсільгосптехніці Горьківської області за те, що за один рік двічі відвантажив замовникові некомплектне обладнання, зокрема — гранулятори. Але у цій ситуації одеситів втішає єдине: за нехлюйство вони розплатилися не з власної кишені.

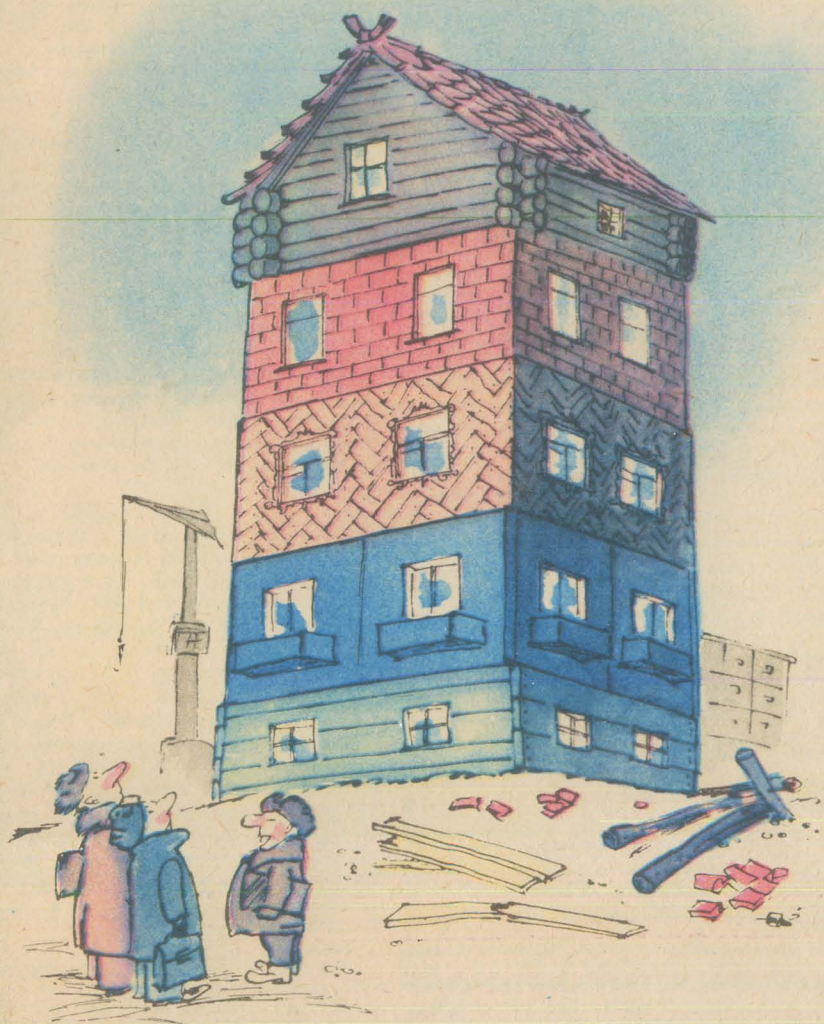

НЕ ТРИМАЮТЬСЯ КУПИ... колгоспні міндобрива у селі Павлівщина Драбівського району Черкаської області. Їх можна побачити де завгодно, тільки не під надійним дахом. Річ у тім, що складське приміщення для хімікалій прийшло у зовсім непридатний стан. До того ж вхід до нього — вільний.

— Зовсім знахабніли миші: на живих котів навіть уваги не звертають. Бояться тільки іграшкових.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Що в нас було наприкінці року під рукою — з того й побудували.

БЕРЕЗНЕВІ УСМІШКИ

● Не ломіться у відчинені двері Палацу одруження!

● Погано, коли дружина йде з дому. Але ще гірше, коли вона виганяє чоловіка з квартири.

● У парубка виявилась дівоча пам'ять — забув купити подарунок на 8 Березня.

● Яким чудовим було б сімейне життя з двома вихідними на тиждень!

● Об'ява: «Згодний на будь-яку домашню роботу без відриву від телевізора».

Олег СЕІН.

ЧВАНЬКУВАТІ ЖИГУЛІ

КАЗКА

Один чоловік купив новісінькі темно-вишневі «Жигулі». Вони були такі гарні, такі блискучі, що, дивлячись на них, можна було причесатись, немов проти дзеркала.

Виїхавши на підвір'я, «Жигулі» страшенно запишались. Вони гордовито блиснули фарами на мотоцикл «Ява», зверхньо подивилися на мопед «Верховина», а бідний старий велосипед був зовсім знищений їхнім презирливим поглядом.

— Диви, яке цабе об'явилося! — злісно просичав мотоцикл.

— Надмірна пиxa до добра не доводить! — підтакнув мопед.

Лише старий велосипед промовчав і тільки журно зітхнув.

А «Жигулі» в цей час велично виїхали на вулицю і покотили в напрямку асфальтованого шосе. Вони мали намір їхати в Київ, щоб показати себе в столиці у всьому блиску.

Правда, хазяїн трохи побоювався далекої дороги, адже надворі була зима, і по вулицях мела поземка. Та «Жигулі» й слухати нічого не хотіли! Щоб вони злякалися якогось снігу чи вітру? Невже хазяїну спало на думку порівняти їх з мотоциклом або мопедом? А чи, може, з сухоребрим велосипедом, що валяється у повітці?

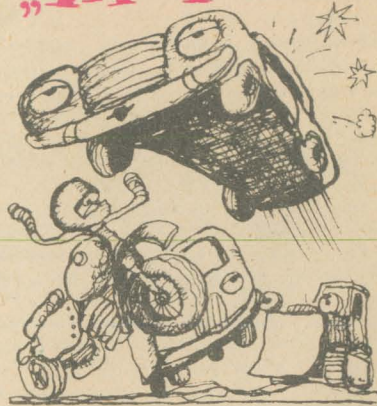
І темно-вишневі «Жигулі», аж вискнучи від захвату, що духу рвонули вперед. Переляканий «УАЗик» шарахнувся вбік, «ЗИЛ» аж похитнувся з подиву, напнутий брезентом «бобик» трохи не став сторч. Пасажири червоного «Ікаруса» погрозили з вікон кулаками.

А «Жигулі», зухвало посигналивши, обігнали їх усіх і ще й помахали на прощання іграшковою розчепреною долонею, прикріпленою на задньому склі. Вони ще й хотіли показати заднім машинам язика, але вчасно згадали, що його в них нема.

Та найбільший сюрприз чекав їх попереду. В самій голові колони «Жигулі» вгледіли... звичайнісінького бульдозера, що відгортав сніг.

— А цей як посмів виповзти на шосе? — спалахнули «Жигулі».

І вони вирішили провчити зухвальця. Хвицьнувши задніми колесами, «Жигулі» від самого верху до гусениць

обсипали бульдозер сніговим порошком і тільки-но хотіли його обігнати, як зненацька спіткнулися, перекутилися і з головою шубовснули в снігову кучугуру.

— Ой, рятуйте! — в цю ж мить залунав їх відчайдушний крик. Скромний трудяга-бульдозер змахнув сніговий порошок зі свого обличчя і мовчки поспішив на поміч неувічливим «Жигулям».

Ті й не чулися, як знову виринули на білий світ. Тільки лишенько, як же їм зараз було соромно! Навіть фари їхні притухли і дивилися вниз, а розчепрена долоня відірвалася і впала додолу. «Жигулі» не знали, куди подітися від ганьби, і дрібно-дрібно тремтіли. А добрий бульдозер підхопив їх на трос і поволік додому.

Вгледівши таке повернення мандрівника-невдахи, мопед із мотоциклом залилися нестримним реготом.

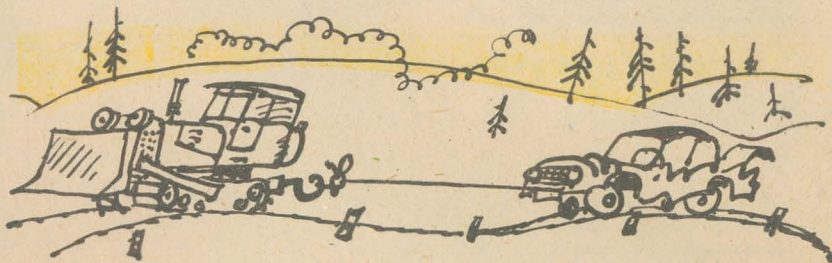
— Так ось той писаний красень! — ляскотів мотоцикл.

— Ось до чого доводять гордощі й чванство! — пирхав мопед.

І лише старий велосипед скрушно похитав рогатою головою і співчутливо зітхнув. Йому одному було шкода дурного хвастунця.

«Жигулі» несміливо підвели фари на велосипед і все зрозуміли. І їхній погляд вперше засвітився не чванством, а глибокою вдячністю, як це буває тільки тоді, коли дивишся на вірного друга.

Любов ГНІДЕЦЬ.

У журналі я побачив репродукцію «Джоконди». Я вирізав репродукцію і припилював її до стіни. І зразу в моїй холостяцькій квартирі стало затишніше.

Незабаром я так звик до портрета, що навіть почав із ним розмовляти, ділитися своїми радощами і прикрощами. Джоконда сприймала все з однаковою мудрою усмішкою.

А одного разу я сказав їй:

— Все, Джокондо, я одружуюсь!

Ірина мені подобалась тим, що була зовні схожа на Джоконду.

Коли згодом вона побачила репродукцію на стіні, то сказала:

— Навіщо ти її повісив?

— На жаль, — кажу, — оригінал я не зміг придбати. Він у Луврі.

ГУМОРЕСКА

— Я не про це... У тебе, милий, нема смаку. Ось я тобі принесу не репродукцію — шедевр!

І принесла. На «шедевр» було зображене загадкове сине створіння з очима на вухах.

— Що це? — питаю.

— Це справжнє мистецтво, — сказала дружина. — От бачиш: ти спитав мене «що це?». Значить, картина будить думку, змушує працювати мозок. А твоя Джоконда — для примітивів.

І вона зняла «Джоконду».

Тепер на стіні я постійно бачу сине створіння з очима на вухах. І, знаєте, звик до нього! Я навіть почав думати, що це — ідеал краси.

Зате дружину я вже не вважаю такою привабливою, як у той час, коли ми зустрічалися. Хіба може бути привабливою людина, у якої не сине обличчя і очі не на вухах?!

Анатолій САВЧУК.

ЛІТЕРАТУРА І ЖИТТЯ

Свого часу Доріс Ліллі написала книгу «Як вийти заміж за мільйонера». Не беремося судити, чи збагатив цей твір американську літературу, скажемо тільки, що шуму він наробив чимало і приніс авторові чималу копійку.

З тих пір, як та книжка написана була, минуло тридцять літ. За цей час у житті американців дещо змінилося: саме життя подорожчало, а долар у ціні впав. Ото й не диво, що, як повідомляє газета «Інтернешнл геральд трибюн», Доріс Ліллі вирішила засісти за нову книгу. Героїня майбутнього твору розлучається з своїм чоловіком-мільйонером і після довгої та жорстокої боротьби нарешті попадає до своїх рук мільярда.

Що ж, інфляція в усьому дає себе знати.

ТРЕБА ПОВТОРИТИ?

В Академії образотворчих мистецтв у італійському місті Равенні стояла статуя рицаря Гвідарелло. Але через дівчат довелося перенести її під надійнішу охорону — в картинну галерею, — щоб можна було оберегати від поцілунків, які залишали на вустах красеня сліди губної помади.

Причиною такого щедрого вияву почуттів був не нестримний темперамент італійок, а легенда, яка гласить, що дівчина, яка поцілує того рицаря, протягом року вийде заміж.

Недавно в новий, спокійніший притулок благородного Гвідарелло надійшов такий лист: «Ти здійснив мою мрію. Спасибі тобі. Я щаслива. Скоро знову прийду до тебе»...

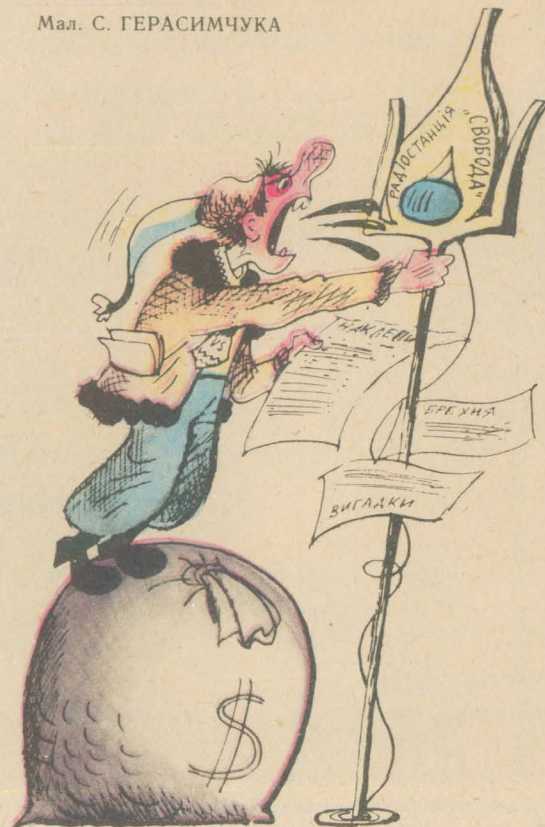
МОГУТНЯ ХОДА ЕМАНСИПАЦІЇ

На шотландських жінок радість невимовна звалилася: їх права розширюються. І то так, що тільки ахнути можна — та й годі. Як дізнаємося з португальської газети «Діаріу ді нотісіаш», в англійському парламенті дійшло до обговорення закону, який дасть шотландкам право мити вікна своїх жител, не ризикуючи при цьому опинитися в буцегарні.

А штука в тому, що раніше був у Шотландії закон, який забороняв жінкам з'являтися на підвіконнях вищих поверхів. І ось тепер палата лордів англійського парламенту взялася покінчити із цією дискримінацією. Але й це ще не все: за одним махом відмінюються й деякі інші закони, що «ущемляли права шотландок», зокрема — заборона купувати тютюнові вироби до п'яти годин ранку.

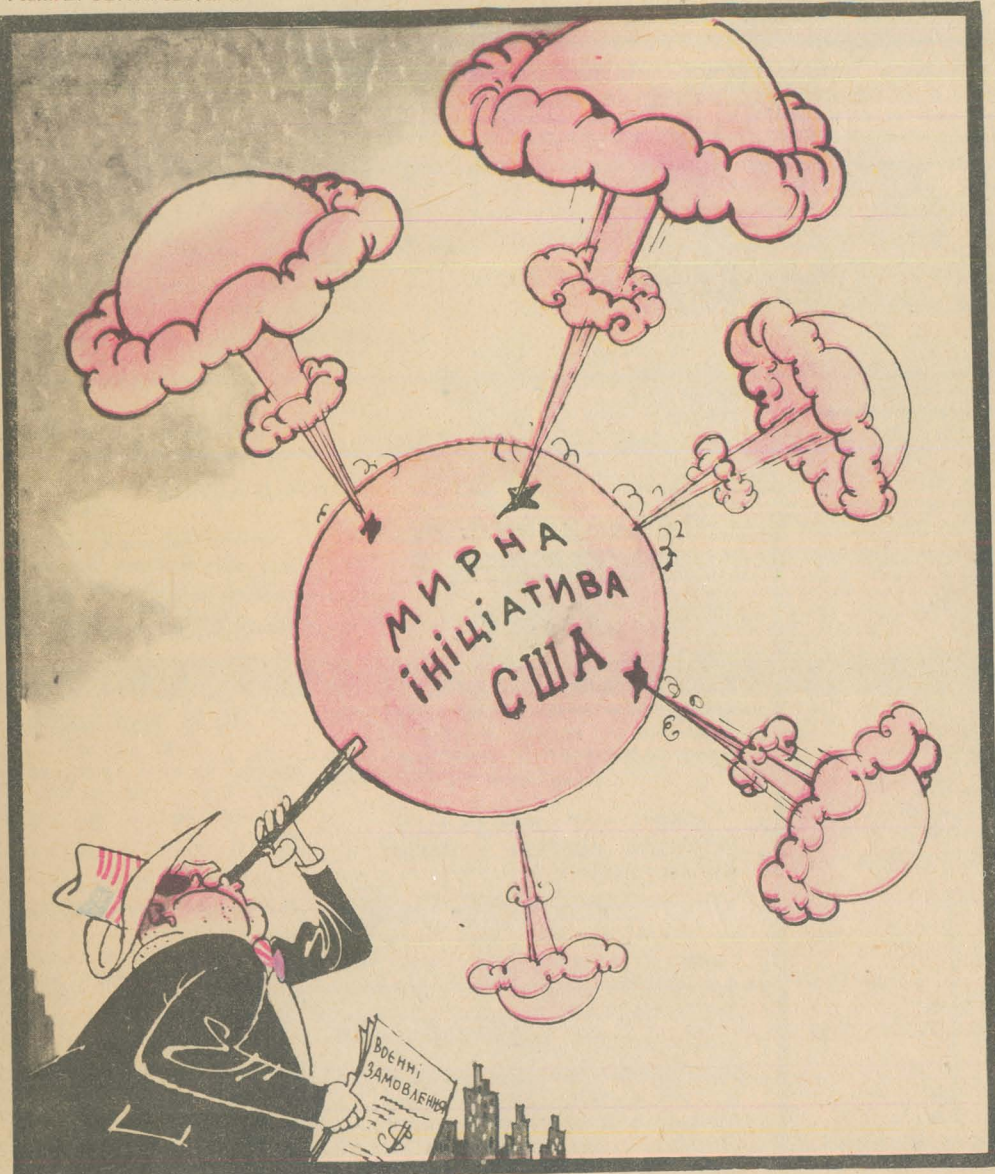
ПРИКАЗКИ НАРОДНІ НА ТЕМИ МІЖНАРОДНІ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

«Не все то козак, що списа має».

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

ВИМУШЕНА ДОБРОВІЛЬНІСТЬ

У ряді західних країн деякі представниці слабкої статі нині проявляють живий інтерес до служби в армії. Цей потяг прекрасної половини роду людського до військового мундира — не данина примхам моди, не звичайна собі жіноча забаганка. Справжня причина — прозаїчніша і вагоміша. Це видно хоча б із ось такого прикладу.

У бельгійській армії є десь так зо дві тисячі військовослужбовців-жінок. Кореспондент турецької газети «Мілієт» поцікавився: що ж надихає такий високий їх патріотизм і допомагає долати труднощі військової служби. Більшість із опитаних новочасних амазонок відповіли: безробіття.

БЕЗПЛАТНО, АЛЕ — НЕ ДАРОМ

П'ятірка кмітливих молодих жіночок із Західного Берліна знайшла оригінальний спосіб, як суттєво поповнити свій бюджет. Вони заходили в крамницю, одна з них починала роздягатися і, залишившись у чому мати родила, заходжувалася посеред торгового залу приміряти плаття.

Звичайно, на винагороду за цей спектакль нічого було сподіватися. Тому-то, поки ошелешені продавці та покупці, роззявивши роти, дивилися на безплатний стриптиз, чотири інші подружки напихали свої сумки облюбованими товарами. Теж, звісна річ, безплатно.

На той час, як пише західнонімецька газета «Зюддойче цайтунг», коли поліція накрила компанію, вона уже естигла підлататися таким робом на чверть мільйона марок.

Лейтенант до курсанта:
— Ви добре знаєте, як правильно підключити амперметр до електромережі? Не спалите його?
— Теоретично, товаришу лейтенант, я знаю добре, а практично... вже спалив.

МОЖЕ Й СКОРИШЕ

Під час лижного походу сержант запитує в солдата, який дуже повільно йшов у хвості:
— Рядовий Петренко, невже ви не можете йти хоча б трішечки скоріше?
— Можу, товаришу сержант.
— То в чому ж справа?
— Для цього треба зняти лижі!..

Повідомив Б. СЛЮСАР.

м. Кременчук.

ВЕЛИКА СІМ'Я

— Параско, в тебе хрестини чи весілля, що ти набрала аж дванадцять хлібін? — запитала продавщиця в однієї жінки.

Народні УСМІШКИ

— Та ні, — відповідає та, — у мене ж вісім душ сім'ї!
— Та де ж вони набрались? Вас же тільки двоє...
— Нас двоє та шестеро свиней, от і полічи, скільки всіх.

м. Пінськ
Білоруської РСР.

Повідомив Є. КРИВАЛЬ.

ЧОГО ПРИЧЕПИЛИСЯ!

Зайшла до трамваю мати з маленьким сином. Сіли на вільне місце біля старої жінки. А той малий хлопчик виймає з кишені пачку сигарет і закурює. Літня жінка обурилась:
— Чому ваш син курить?.. Тут же ясно написано «Курити заборонено».

Мати байдуже подивилась:
— І чого ви до нього причепилися... Він же ще читати не вміє...

Повідомила Т. КУШНІР.

смт Нова Ушиця
Хмельницької області.

ТЕПЕР ЗРОЗУМІВ

Хлопець запитав матір:
— Мамо, а як ти познайомилася з татом?
Мати замислилась, щось пригадала та й каже:
— Одного разу я була на пляжі. Купаючись, так далеко запливла, що знесилилась і почала кричати: «Рятуйте!..» Один молодий чоловік швидко кинувся у воду і на руках виніс мене з річки... А через місяць ми одружилися...
— А-а-а, тепер я зрозумів, чому тато не дозволяє мені вчитися плавати...

Повідомив І. ВОДАК.

смт Воловець
Закарпатської області.

Хроніка новин

ДЛЯ ВАС, ПОДРУГИ!

ШЕДЕВР КОСМЕТИКИ

Хрунівський хімфармзавод освоїв випуск цікавої новинки — триколірної губної помади.

ВІД «А» ДО «Я»

Під такою назвою випустив у світ свою нову книгу поет Оверко Галамай. Уся вона присвячена славному жіноцтву. Кожен вірш адресовано конкретній особі: «дорогій Аллі», «милій Белі», «незабутній Валентині», «омріяній Ганні» й так далі. Цікаво, що віршів у збірці — тридцять два, якраз за кількістю літер в алфавіті, і стільки ж використано у ній жіночих імен — від «А» до «Я».

ЩОБ НЕ СПІШИТИ

Винахідники М. Лепетиського радіозаводу сконструювали мініатюрний будильник на транзисторах. Встановивши його звечора у вуха, можете спокійно лягати спати. Рівно о шостій ранку будильник розбудить вас мелодійним дзвінком, якого, крім вас, ніхто не почує. Отож матимете час спокійно

приготувати сніданок і подати його чоловікові, коли він прокинеться.

ДЛЯ РОЗШИРЕННЯ КРУГОЗОРУ

Деякі жінки скаржаться, що багато часу проводять на кухні й навіть не знають, що робиться у світі. Спеціально для них соціолог О. Личаківський підготував наукову статтю «Дружина — друг, товариш і брат», прочитавши яку, жінки довідаються, як легко і просто зарадити справі. Для цього досить встановити у кухні телевізор.

МАЙСТЕР-НОВАТОР

Справжній фурор викликала на традиційному конкурсі жіночих перукарів унікальна зачіска, яку створив майстер Б. Ганяльчик. Нову зачіску він назвав красиво й оригінально — «коса». Робиться вона так: довге волосся розчісується, розділяється на три пасма, після чого заплітається в одну так звану «косу» (можна й у дві). Є всі підстави сподіватися, що нова зачіска скоро завоює популярність серед жінок.

Черговий хронікер В. ЗАХАРЧУК.

А ПОТІМ БУВ РАНОК...

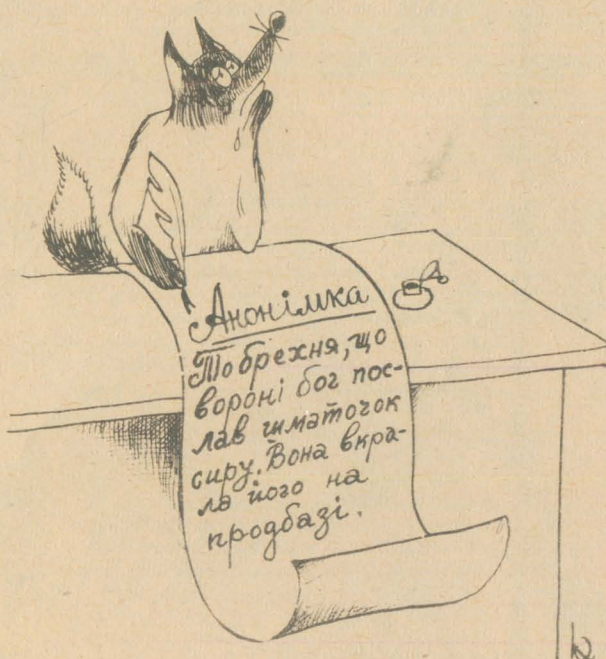
Хильнув чоловік самограю дві чарки
Та й мовить до жінки своєї Одарки:
— Я, люба, за тебе — в огонь і у воду!
В неділю гуляти ідем на природу!
І сукню найкращу для тебе куплю,
Щоб знала, як щиро тебе я люблю.
І люди щоб знали, — у всіх на виду
Під руку тебе у театр поведу...
Радіє дружина, забувши про сварку.
Іще налила чоловікові чарку...
А вранці — жаль сон обривать чоловіку,
Що вчора так клявся кохати довіку,
На вухо шепоче ласкаві слова...
А він: — Одчепися! Тріщить голова...

О. ГНАТЮК.

Отсканирован reduktorer
для rutracker.org

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

«Заява

Прошу зняти мене з проводу, на якому ми висимо разом з сусідкою. Вона весь час висить на проводі і я не можу користуватись телефоном».

Надіслав А. ВОРОБЕЙ.

«Байка — це невеликий віршований вірш, у якому змальовуються люди в тваринному вигляді».

(З учнівського твору).

Надіслав А. БРАТИШКО.

«Він мені зазидує, що в мене все є, а того не знає, що я й ночей для цього не досипаю».

(З пояснювальної).

«На зборах учителька розпиналася, що мій Сашко в школі нікого не слухає. А я так вважаю, кому що довірили, той за те й відповідає. Я ж на свою скотину нікому не жаліюся».

(Із скарги).

«Власні шкури без довідок не приймаються».

(З об'яви).

Надіслав Ів. ФОМІН.

«Отак вдарили ми по зобов'язаннях, що ні м'яса, ні молока, осталось одне поголів'я і завфермою».

(З протоколу засідання правління колгоспу).

Надіслав Є. НОВИЦЬКИЙ.

«...Гриби мариновані з банками по ціні 1 крб. 50 коп. належать до скоропортящої продукції, тому гриби підлягають списанню, а банки — оприходуванню по складу, як товар...»

(З акта на списання).

Надіслав Микола ТИЖДЕНЬ.

«Платон Кречет — видатний лікар, який весь час експериментує: може відрізати любий орган і пришити його назад».

«Наталка Полтавка» втекла в Київ, а Лаврін її догнав і привіз. А тут з'явився Петро і Наталка сказала: «Якщо не за Петром, то ні за ким не буду».

(З учнівських творів).

Надіслав Г. СТРУК.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

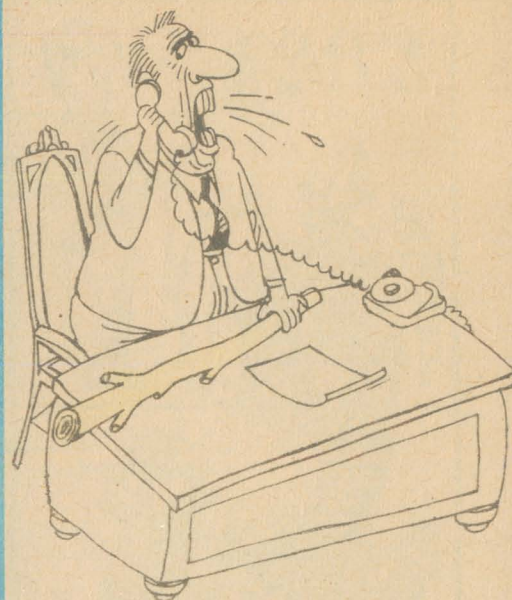
Малюнки з журналів: «ЛУДАШ МАТІ» — Будапешт, «СТИРШЕЛ» — Софія, «РО-ГАЧ» — Братіслава, «ДИКОБРАЗ» — Прага.

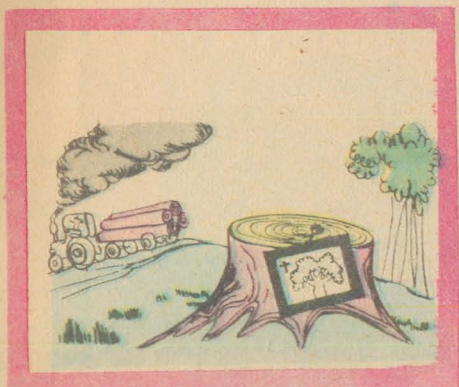
Без слів.

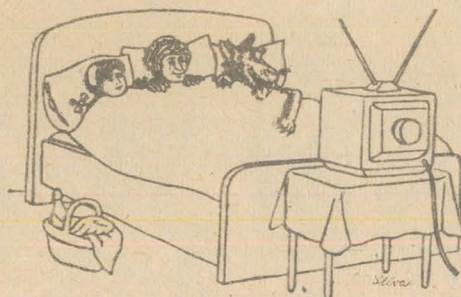
Без слів.

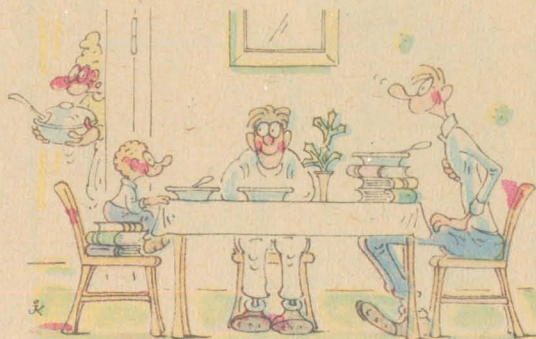
— Я готовий відповісти на вашу критику.

Без слів.

Без слів.

Книга в попуті.

★ Для робітників Семейкінського племптаходгоспу (Краснодонський район) у 1975 році будівельники пересувної механізованої колони № 142 тресту «Ворошиловградсільбуд» спорудили три шістнадцятиквартирні будинки. А газу до цих будинків досі ще підвести й не змогли. Про отаких горобудівельників писалося у листі, надрукованому у № 22 журналу за 1981 рік.

Після виступу Перця заступник керуючого трестом «Ворошиловградсільбуд» Г. С. Пелих повідомив, що газорозподільну станцію газопроводу вже здано в експлуатацію.

★ Мешканці гуртожитку № 1 Обухівського (Київщина) картонно-паперового комбінату поскаржилися Перцеві на те, що в їхньому гуртожитку не працюють радіоточки, в червоному кутку немає газет.

Секретар Обухівського райкому Компартії України тов. Ременюк повідомив редакції, що нині радіоточки в усіх кімнатах гуртожитку працюють, в червоному кутку є свіжі газети.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Від колгоспника Андрушака І. Ф. з села Халаїдове (Черкаська обл.) до редакції надійшов лист, в якому він поскаржився на те, що його безпідставно звільнили з роботи.

На прохання Перця Монастирищенський райком профспілки працівників сільського господарства перевірив цього листа, а голова райкому В. І. Заїченко повідомив, що листа перевірено на місці в присутності автора. При перевірці встановлено, що бригадир будівельної бригади Кошляна А. І. самочинно, без відома правління колгоспу «Заповіт Леніна» та погодження з профкомом колгоспу не допустив Андрушака до роботи після повернення останнього з лікарні, чим грубо порушив трудове законодавство. Нині Андрушака І. Ф. на роботі поновлено, а рішенням правління колгоспу на Кошляна А. І. накладено адміністративне стягнення.

★ Через несправність електростанції у селі Вікторів (Івано-Франківська обл.) електроенергія подавалася з перебоями. Про це до редакції надійшов лист.

Як повідомив голова Галицького райвиконкому І. А. Галушак, нині підстанцію відремонтовано, замінено аварійну опору та обірвані дроти, і тепер перебоїв в електропостачанні немає.

★ Про те, що у клубі колгоспу ім. Ватутіна (Запорізька обл.) гуртки не працюють, музичні інструменти поламані, а сам клуб часто замкнений, бо завідувач Донченко А. В. любить в чарку заглядати, повідомлялося в одному з листів до редакції.

Після втручання в цю справу Перця секретар Василівського райкому Компартії України тов. Ломоносов повідомив, що вказані у листі факти мали місце. Донченка А. В. з посади завідуючого клубом звільнено. А на цю посаду призначено фахівця, що закінчив Київський державний інститут культури. Нині в клубі є музичні інструменти, налагоджено роботу гуртків художньої самодіяльності.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 5 (1119)
(на українському мові).
Видавництво «Радянська Україна».

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 01.02.82. Підписано до друку 17.02.82. БФ 10622. Формат видання 70×108/8.
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.570.000. Зам. 0428.

© Журнал «Перець», 1982 р.

Рукописи не повертаються.

Передрукуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Леніна комбінат печатки видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»